

รักในรอยเท้า

ผู้เขียน ภัทราธิป

จัดทำ มกราคม ๒๕๖๒

จำนวน ๕๐๒ หน้า

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้ลอกเลียน ทำซ้ำ ตัดแปลง แก้ไข
ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมด ผู้ใดกระทำอย่างใด
อย่างหนึ่ง ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์
เท่านั้น มิฉะนั้น ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ขอ
ดำเนินคดีให้ถึงที่สุด

ออกแบบปก : ภาวิณา เมธาราชธิป

ออกแบบรูปเล่ม : ภาวิณา เมธาราชธิป

จัดรูปเล่ม/ พิสูจน์อักษร : ภาวิณา เมธาราชธิป

ติดต่อ : pareena9@hotmail.com

Facebook : www.facebook.com/PatratipTheWriter

คำนำ

นิยายเรื่อง **รักในหลอดแก้ว** เกี่ยวกับชีวิตดารานักแสดงหนุ่มในวงการบันเทิงที่เต็มไปด้วยความจอมปลอม และโศกเศร้า แต่เมื่อพบกับหญิงสาวธรรมดาผู้แสนสดใส จึงทำให้โลกของเขา กลับมาสดใสอีกครั้ง ผู้เขียนรับรองว่าความตลก สนุกสนานของเรื่องนี้จะทำให้ผู้อ่านยิ้ม และอาจเผลอร้องไห้ไปในเวลาเดียวกัน อย่างแน่นอน

นิยายเรื่องนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากข่าวของดาราในวงการบันเทิงมากมาย และพี่สาวของผู้เขียน พ.ญ.ศศิญา เมธารathi สุตินารีแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญด้านมีบุตรยาก สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับเด็กหลอดแก้วมาด้วย ณ ที่นี้

หวังว่านิยายเรื่อง **รักในหลอดแก้ว** จะทำให้ผู้อ่าน สนุกสนาน เพลิดเพลิน และขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามผลงานของ ภัทราธิป ค่ะ

ภัทราธิป

บทนำ

มะอิก เพิ่งเรียนจบไม่ถึงเดือน ยังไม่ทันเข้ารับปริญญา กลับแจกกการ์ดเชิญร่วมฉลองงานแต่งงานในเดือนหน้า ทำให้เพื่อน ๆ หมั่นไส้ อิจฉาทาร้อนกันทั่ว

‘มันเคยมีแฟนที่ไหนกัน เอาแต่เรียน แต่พอเรียนจบปั๊บ แต่งงานปั๊บ มันน่าแปลกไหมล่ะ’

‘มันต้องแน่ ๆ’

เพื่อนที่มหาวิทยาลัยได้ข้อสรุปฉบับพลัน กับการแต่งงานสายฟ้าแลบ รวดเร็วจนไม่มีใครตัดชุดทัน แม้กระทั่งเจ้าสาวเอง

“ไม่ต้องไปตัดให้ยุ่งยาก เข้าชุดธรรมดาตามร้านเช่า ดาษดื่นก็พอ แค่นั้นก็แพงจะแย่แล้ว ไหนจะต้องถ่ายรูปฟรีเวดดิ้ง ไหนจะค่าทำการ์ด ไหนจะค่ากินเลี้ยง โอ๊ย นี่ต้องหมดกันไปอีกเท่าไร”

เจ้าสาวก้มหน้าลง เมื่อว่าที่แม่สามีบ่นยาวถึงเงินที่จะต้องจ่ายในงานมงคลของลูกชายคนเดียว

“ไม่ได้ ยังไงมะอีกก็ต้องใส่ชุดที่สวยงามที่สุด” เจ้าบ่าวพูดด้วยเสียงเข้ม ก่อนจะหลบสายตาของเจ้าสาว

“จริงครับคุณแม่ งานแต่งงานของภูมิจะต้องสวยที่สุด อลังการงานสร้าง น่าจดจำ ต้องเป็นทอลก์ ออฟ เดอะ ทาวน์” ชายผิวดำสูงลำพูดเสริม

“จริงของเขา อาปัฐเป็นผู้จัดการส่วนตัวของอาภูมิมานาน เขาคงรู้ว่าอาภูมิต้องจัดงานแบบไหน อีกอย่างภูมิเป็นหลานชายคนโตของตระกูลเรา จะให้น้อยหน้าใครไม่ได้” อาม่าเห็นด้วยกับปัฐวี ผู้จัดการส่วนตัวของเจ้าบ่าว

เจ้าสาวผู้อายุน้อย ไร้ซึ่งประสบการณ์ใด ๆ ได้แต่นั่งฟังผู้ใหญ่ถกเถียงกันเรื่องงานมงคลของเธอ ที่เจ้าตัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ นอกจากเป็นตุ๊กตาให้คนแต่งตัว จีบวาง บอกให้ไปทางไหนก็ต้องไป

เจ้าสาวลอบมองผ่านกรอบแว่นสีทองทรงกลมของตัวเอง เจ้าบ่าวสุดหล่อที่นั่งนิ่งมาดเข้ม รวากับรูปปั้นที่สมบุรณ์แบบใบหน้าขาวของเธอกลายเป็นสีชมพู ไม่อยากเชื่อว่าอีกไม่นานเธอก็จะได้แต่งงานกับเขาแล้ว เมื่อสองเดือนก่อนเธอเพิ่งรู้จักกับเขา เธอยังคงจำวันแรกที่พบเขาได้ดี

อาม่าสั่งให้พ่อและแม่พามะอิกไปกินข้าวร่วมกับครอบครัวของเพื่อนสนิท ที่หอบเสื้อผืนหมอนใบกันมาจากเมืองจีน ในที่แรกเธอนึกว่า เป็นการกินเลี้ยงในหมู่ญาติพี่น้องร่วมเชื้อสาย ก่อนงานแข่งแข่งประจำปี

“มะอิกไหว้เฮียสิ” อาม่าสั่งให้ยกมือไหว้หลานชายของเพื่อนรักที่อายุมากกว่าเธอถึง ๑๔ ปี

ท่ามกลางผู้หลักผู้ใหญ่ ผิวขาว ตาชั้นเดียว หน้าตาเหมือนจอมยุทธ์ทั้งหลาย ที่ผ่านร้อนผ่านหนาว อพยพกันมาจากแผ่นดินใหญ่ มะอิกมองเห็นผู้ชายร่างสูง คอยาว ไหล่กว้าง แขนล่ำ ผิวขาวผ่องเนียนละเอียด ใบหน้าเรียวยาว จมูกโด่งเป็นสัน คิ้วหนา ปากแดงเป็นรูปกระจับ ดวงตาเล็กเรียวแต่ส่องประกายทรงเสน่ห์จนน่าตกใจ

หญิงสาวอ้าปากค้าง ต้องขยับแว่นตัวเอง มองใบหน้าหล่อเหลาราวกับต้องมนต์ให้ชั้ด เพื่อให้มั่นใจว่า นี่ไม่ใช่ความฝัน

“พี่ภูมิ!” มะอิกเผลอเรียกชื่อเขาออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ หญิงสาวล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ “หนูขอเซลฟี่กับพี่ได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มมอมยิ้ม ก้มศีรษะน้อย ๆ อย่างสุภาพ

“ได้ดี” เขาเผยรอยยิ้มอันทรงเสน่ห์ แผงพื้นสีขาวเรียงตัว
สว่างจ้าราวกับมีคนเปิดไฟสปอร์ตไลท์

ชายหนุ่มยืนขึ้นเต็มความสูง ทำให้มะอิกต้องเงยหน้า
แหงนมอง เขาสูงกว่าเธอหลายสิบเซนติเมตร

“พี่ภูมิคะ หนูขอบคุละครที่พี่แสดงทุกเรื่องตั้งแต่เด็กเลย
คะ” หญิงสาวเสียงสั่นเมื่อได้เจอดาราวที่ชอบ

อาม่าของฝ่ายชายยิ้มกริ่ม “อ้าว งั้นก็ดีเลยสิ อามวย
รู้จักมานาน ชอบลือเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คงไม่ต้องเสียเวลาทำ
ความรู้จักกันอีก”

พระเอกหนุ่มในวัย ๓๖ ปี ผู้โดดเด่นในวงการบันเทิงมาก
ว่าสามสิบปี ยังคงหล่อเหลาบาดใจ ทำให้หัวใจของมะอิกสั่นไหว
เหมือนตอนดูเขาล่าสุดในละครบู๊ล้างผลาญเมื่อหลายปีก่อน

“เป็นยังไงบ้างอาภูมิ ลือชอบพออามวยบ้างไหม” อาม่า
ของฝ่ายชายยิงคำถาม

หัวใจของมะอิกเต้นระรัว แต่เธอก็รู้คำตอบอยู่แล้วว่า เขา
คงปฏิเสธ การดูตัวครั้งนี้เป็นเรื่องไร้สาระสิ้นดี ทำไมครอบครั
วของดาราต้องอย่างภูมิ ถึงพาผู้หญิงวัยเพียง ๒๒ ปี หน้าตาธรรมดา
สวมแว่นตาทนตาเคอะ ไม่แต่งหน้าแต่งตา สวมเสื้อยืด กระโปรง
คลุมเข่า รองเท้าผ้าใบเก่า ๆ รูปร่างอวบ เตี้ย ไม่มีอะไรดีอย่างเธอ
ให้มาเป็นตัวเลือกของเขาได้

ภิกษุแสดงสีหน้านิ่ง เขามองมายังมะอิก คงกำลังพิจารณาพิจารณารูปร่างหน้าตาอันธรรมดาของเธอ และกำลังตั้งใจว่าจะปฏิเสธอย่างไร

อาม่าของฝ่ายหญิงกลัวฝ่ายชายจะปฏิเสธ จึงรีบอธิบายถึงสรรพคุณของหลานสาวตัวเอง “ลืบลองคิดดูก่อน ยังไม่ต้องรีบตัดสินใจ มะอิกหลานอ้าวเป็นเด็กดี อีไม่เคยทำตัวนอกกลุ่มนอกทาง ไม่เคยทำอะไรเสียชื่อเสียง เอาแต่เรียนอย่างเดียว จบปริญญาตรี ด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง รับรองฉลาดไม่มีใครเกิน ทั้งยังรูปร่างอวบกำลังดี หน้าอกเล็กไปนิด แต่สะโพกใหญ่ คลอดลูกง่าย”

“อาม่า!” มะอิกเบิกตาโต แทบเป็นลมกับคำพูดของผู้เป็นย่า นอกจากจะทำให้เขาปฏิเสธอย่างฉับพลันแล้ว เธอก็ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน อายจนแทบมุดลงใต้โต๊ะจีน

“ลืบลว่ายังไงล่ะ พอชอบอึ้นบ้างไหม” อาม่าของภิกษุถามย้ำอีกครั้ง ทว่าเขากลับอมยิ้มทรงเสน่ห์ เขาเป็นคนพูดน้อยอยู่แล้ว เวลาไปออกรายการสัมภาษณ์ มักจะไม่ค่อยพูด ได้แต่อมยิ้ม ส่งสายตาววนให้ผู้ชมทางทีวีเท่านั้น

“น้องน่ารักดีครับ ผม...ชอบครับ”

มะอิกแทบเป็นลม เกือบล้มทั้งยืนเมื่อได้ยินคำพูดออกจากปากของชายหนุ่มสุดหล่อ ในขณะที่ทุกคนถอนหายใจหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะแย่งกันพูดแซ่เหมือนเจ๊กตี้นไฟ

“งั้นก็เตรียมงานแต่งงานเลย ดีไหม” อาม่าของฝ่ายชาย
ถามขึ้น

หญิงสาวถลึงตาโต งุนงงกับสิ่งที่เกิดขึ้น ทุกอย่างมันช่าง
รวดเร็วจนเธอกลัวว่าพระเอกหนุ่มจะรีบปฏิเสธ

“ครับ”

คำตอบของเขาทำให้ใบหน้าของเธอร้อนผ่าว มะอิกไม่ได้
ยินอะไรหลังจากนั้น หูของเธออื้อไปหมด เธอเห็นทุกอย่างเป็นสี
ชมพู รวากับคนเมา เธอคงกำลังเมาความรัก แทบไม่รู้เนื้อรู้ตัว รู้
แต่เพียงว่าจากนี้ไป เธอได้...ตายอย่างสงบ ศพสีชมพู โดย
พยายามลืมเรื่องเลวร้ายที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อคืน...

มะอิกเข้าทำงานที่บริษัทส่งออกเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแผนก
บัญชีได้หนึ่งอาทิตย์ ทุกคนต้อนรับเธอและเด็กใหม่อีกสองคน
อย่างอบอุ่น รุ่งปีที่ทำงานแสนใจดีพาเธอไปกินเลี้ยงในคืนวันศุกร์
ทว่างานเลี้ยงลากยาวไปจนถึงสี่ทุ่มกว่า

เธอขยับแว่นสายตาดูนาฬิกาของตัวเอง ลอบมอง
นาฬิกาตลอด ป่านนี้ละครที่ติดตามคงจบแล้ว พรุ่งนี้วันหยุด เธอ
จะนอนตีพุง เปิดละครรีรันเรื่องเก่า ดูพระเอกขวัญใจตลอดกาล
ทั้งวันให้หน้าใจ

เธอเป็นคนบ้าดารา ชื่นชอบการดูละครมาตั้งแต่เด็ก พระเอกคนแรกที่เธอหลงรัก ยังคงเป็นรักเดียวในใจเธอจนถึงทุกวันนี้ ภูมิ 'ภุมิ เลิศวิมล' เขาครองตำแหน่งพระเอกตลอดกาลของคนไทยมานาน และเป็นทีหนึ่งใจเธอเสมอ

มะอึกมองเด็กใหม่อีกสองคน คนหนึ่งถือไมโครโฟนร้องเพลงโหวกโหวกอยู่กลางห้อง อีกคนเต้นประกอบแม้จะเป็นเพลงช้า ในขณะที่เธอถูกบังคับให้กินเหล้า เด็กค่ออ่อนอย่างเธอที่เคยกินแต่เบียร์ถูก ๆ จึงเมาหัวราน้ำตั้งแต่แก้วที่สาม

มะอึกนั่งตาเยิ้มมองทุกคนร้องเพลง เต้น จิบเหล้า เคล้ากับแก้มภายในห้องคาราโอเกะใหญ่ ไฟวิบวับผ้านแสงเลเซอร์หมุนไปมาทำให้มะอึกมึนงง ไม่ทันสังเกตเห็นชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง

“เรียกกูมาทำซากอะไรดีคืน ไหน เด็กคนไหนที่แอบอกว่าเด็ด ฉันเห็นแล้วต้องตะลึง” ผู้ชายร่างสันทัดถามเพื่อนตัวเอง

“ไอ้เซี่ยเฟี้ยว เสียงดัง เดียวโกตื้น” รุ่นพี่ที่แผนกหันมามองมะอึก พลังยกมือโบก เรียกเธอมานั่งข้างเขา

มะอึกเดินโซเซ ยกแก้วตัวเองมานั่งข้างรุ่นพี่อย่างว่าง่าย “มีอะไรคะพี่ป๋อง”

“นี่น้องมะอึก เด็กใหม่ที่แผนก จบมาจากโรงเรียนเดียวกับฉันเอง และนี่เพื่อนพี่ ชื่อ เพียว” ปองแนะนำให้เธอรู้จักกับเพื่อนเขา ซึ่งจ้องเธอกลับราวกับเห็นผี

“ทำไมแกต้องเรียกชื่อเก่าฉันด้วย” คนที่ถูกเรียกว่า เพียว ทำหน้าไม่พอใจ “กูชื่อ พอล”

มะอึกยกมือไหว้ “สวัสดีค่ะ พี่พอล”

“ไอ้พอลมันก็เคยเรียนโรงเรียนเดียวกับเรานะ แต่มันย้ายไปเรียนเมืองนอกก่อน เผอญบ้านมันรวย” ปองหัวเราะ เธอจึงทำที่หัวเราะตาม ทั้งที่ไม่เห็นมีอะไรน่าขันเลย

หญิงสาวขยับแว่น พิศมองใบหน้าของเพื่อนรุ่นพี่ชัด ๆ ผิวขาว ตี๋ จมูกโด่ง รูปหน้ายาว โดยรวมถือว่าหล่อทีเดียว มองไปมองมาเหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน แต่ดวงตาเล็กเรียวดูขี้ยวน กวนประสาทชอบกล

“มาทำงานที่นี้นานแล้วหรือ” พอลถามหญิงสาว แต่เธอไม่ค่อยได้ยิน เพราะเสียงดนตรีที่ดังจนแก้วหูลั่น “เป็นไงบ้าง”

“อะไรนะคะ”

ปองลุกขึ้นอย่างรำคาญ ให้พอลและเธอได้นั่งใกล้กัน เพื่อพูดคุยกันง่ายขึ้น ก่อนจะขงเหล้า ยื่นให้ทั้งสองดื่ม

“ถามว่าเธอมาทำงานนานแล้วหรือ” เขากะระชิบข้างหู ยกแก้วขึ้นชด

“วันนี้วันแรกค่ะ”

“ดีไหม”

“ดีค่ะ”

“แล้วไอ้ป่องเป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดีค่ะ”

ทั้งสองสลับกันกระซิบข้างหูไป ๆ มา ๆ ท่ามกลางเสียงเพลงอีกทีก็คึกโครม

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าของตัวเอง แบตเตอรี่โทรศัพท์กำลังจะหมดแล้ว เวลาเกือบเที่ยงคืน เธอคงต้องหาทางขอตัวกลับบ้านเสียที

มะอีกหันไปกระซิบข้างหูพอล ทว่าเป็นจังหวะที่เขาคืนมาพอดี ปากของทั้งคู่ชนกันอย่างไม่ตั้งใจ

‘ไม่ะ นี่ไม่ใช่จูบแรกของฉัน ฉันไม่นับ...’ เธอโวยวายในใจ

เขาทำหน้าเหมือนถูกฟ้าผ่า คงไม่ต่างจากเธอมากนักที่ถูกขโมยจูบแรกไปท่ามกลางแสงสลัว เสียงอีกทีก็โหวกเหวก กับคนแปลกหน้า

“ขอโทษ” เขาเอ่ยปากพูดก่อน หยิบแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกเดียวหมดแก้ว หญิงสาวทำตามเช่นเดียวกัน ใบหน้าของเธอร้อนผ่าว แต่ตัวหนาวสั่น

ทั้งสองหันมามองหน้ากัน เธอยกมือทั้งสองข้างจับจับ
หน้าเขาหันไปอีกทาง ก่อนจะกระซิบข้างหู “หนูก็ขอโทษค่ะ”

“พวกแกออกไปคุยกันข้างนอกไป ในนี้คนเค้าจะร้อง
เพลงกัน” ป๋องเริ่มรำคาญ ดันหลังทั้งสองออกประตูห้องไป

หญิงสาวถูกไล่ออกมาพร้อมกับชายแปลกหน้าที่เพิ่งเจอ
กันครั้งแรกอย่างมึนงง

“เมาแล้วเหรออ” เขาถามเธอที่ยืนแทบไม่ไหว ต้องพิงฝา
ผนัง

“ค่ะ พวกพี่ ๆ บังคับให้ดื่มเยอะเลยคะ”

“งั้นออกไปสูดอากาศใหม่”

มะอึ๊กเงยหน้ามองชายหนุ่มที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน “สุด
ที่ไหนคะ”

“ข้างนอกตึกไง ด้านหน้ามีสวนเล็ก ๆ อยู่” เขาเดินนำไป
ไม่รอฟังคำตอบ เธอจึงจำใจต้องเดินตามออกไป นึกกังวลในใจที่
ต้องไปกับคนแปลกหน้า แต่ออกไปสูดอากาศแค่เพียงหน้าตึกคง
ไม่อันตราย เพราะอยู่ในนี้รู้สึกอึดอัด เสียงเพลงดังอีกทีก็ จากห้อง
คาราโอเกะทั้งหลาย

หญิงสาวสวมกระโปรงแคบปิดเข้า เสื้อเชิ้ตแขนยาวพอดี
ตัว และรองเท้าผ้าใบ สะพายกระเป๋าเป้สีตุ่น เดินตามชายหนุ่ม
ร่างสันทัด เขาสูงกว่าเธอซักสิบเซนติเมตรได้ ถือว่าเป็นมาตรฐาน

ชายไทย แต่เขาสวมเสื้อยืด กางเกงขาสั้น และรองเท้าผ้าใบ
ปล่อยผมกระเซิง ดูเหมือนเก๋

เขาพาเธอไปนั่งในสวนหน้าตึกที่เงียบสงัด ในเวลานี้ไม่มี
ผู้คนเดินในซอยเหมือนเวลากลางวัน แต่อากาศดี มีลมโกรก ทำ
ให้เธอรู้สึกดีขึ้นหน่อย

“อยากดื่มอะไรไหม น้ำหรือกาแฟดี จะได้หายเมาเร็ว ๆ”
เขาชี้ไปที่ตู้กดน้ำริมกำแพง

หญิงสาวส่ายหน้า “หนูไม่ได้เมามากหรอกค่ะ”

“เธอ...เดินก็ไม่ตรง หน้าแดงอย่างกับตุตลิง พุดฟังแทบ
ไม่รู้เรื่อง อย่างนี้ไม่เรียกว่าเมามากแล้วเรียกว่าอะไร” เขาไม่รอฟัง
คำตอบเช่นเคย เดินไปยังตู้กดน้ำเพียงลำพัง ทิ้งให้เธอนั่งกะพริบ
ตาปริบ ๆ ไม่รู้ตัวเลยว่าเธอเมาขนาดนี้

ลมเย็นพัดโชย เธอเอนหลังพิงเก้าอี้อย่างสบายใจ มอง
ท้องฟ้ามีดมิด ไม่เห็นแม้แต่ดาวสักดวง

มะอึกรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อถูกวางลงบนที่นอนนุ่ม เธอลืม
ตาแทบไม่ขึ้น พอเห็นภาพกลาง ๆ เพราะแว่นสายตาของเธอ
หายไป

ภายในห้องสี่เหลี่ยม กว้างกว่าห้องนอนของเธอ แอร์เย็น
เตียงนุ่ม แสงไฟสลัว ไม่รู้ว่าใครพาเธอมาที่นี่ แต่เขานั่งลงบนเตียง
ข้างเธอ

เขาโน้มตัวลง ยกมือขึ้นลูบผมของเธอเบา ๆ

“เธอเมามากนะ”

สติของเธอมีน้อยมาก แต่พอจะเดาได้ว่าเขาคือชายคนเมื่อ
ครู่ เพื่อนของรุ่นพี่ที่ทำงาน

“รู้ไหมว่ามันอันตรายแค่ไหน”

หญิงสาวรู้สึกถึงอันตรายที่จู่โจมมาทันที แต่หนังตาเจ้า
กรรมกลับหนักลงเรื่อย ๆ เธอลืมตาไม่ขึ้น และสติกำลังจะหายไป
เธอรู้ไว้ไม่ไหว เหลือแต่เพียงความมืดและความเจ็บปวดเท่านั้น

มะอึกลืมตาขึ้นเมื่อแสงแดดแยงตา เธอสะดุ้งสุดตัว
ควานหาแว่นบนโต๊ะหัวเตียง โชคดีที่มันอยู่ตรงนั้น พร้อมกับ
กระเป๋าสานของเธอ

หญิงสาวกวาดสายตาทั่วห้อง ไม่มีใครอยู่ที่นี่ มีเพียงแต่
เธอคนเดียว ถึงแม้เสื้อผ้าเธอจะอยู่ครบ เธอไม่ได้รับบาดเจ็บใด ๆ
แต่เมื่อมองไปยังหมอนอีกใบบนเตียงใหญ่ เห็นสภาพยวบยั เคย
มีคนนอนอยู่ตรงนั้น เมื่อคืนเธอนอนร่วมเตียงกับผู้ชายคนนั้นแน่

หญิงสาวไม่อยากจะคิดถึงเรื่องราวอันน่ากลัวที่ได้เกิดขึ้นเมื่อคืน หวังเพียงแต่ว่า เธอจะยังคงความบริสุทธิ์อยู่ และชายคนนั้นไม่ได้ทำอะไรเธอเลย เธอความหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองซึ่งได้ดับลง ตายสนิท แบตเตอรี่หมดไปตั้งแต่เมื่อคืน

เธอพยายามนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน จำได้แต่เพียงว่าเธอดื่มหนัก และเผลอจูบกับชายแปลกหน้าที่เป็นเพื่อนกับรุ่นพี่ที่ทำงาน แต่มันเป็นอุบัติเหตุ ไม่นับว่าเป็นจูบแรกเด็ดขาด ทว่าเรื่องที่สำคัญกว่าคือ เธอมานอนในห้องนี้ได้อย่างไร

หญิงสาวมองห้องสี่เหลี่ยมกว้าง มีโต๊ะกระจก ตู้เย็นโทรทัศน์จอแบนขนาดใหญ่ เตียงขนาดคิงไซส์หนานุ่ม หมอนขนเป็ด พรมนุ่มเท้าสีเขียวตองสะอาดสะอ้านปูทั่วห้อง เธอเดินไปยังห้องน้ำที่กว้างขวาง หูหრა มีอ่างอาบน้ำแบบจากุซซี่ นี่คือห้องของโรงแรมหรู ที่ตั้งอยู่ข้างร้านคาราโอเกะที่เธอและรุ่นพี่ที่บริษัทมาเลี้ยงฉลองเมื่อคืน

มะอึกลับกลับบ้าน หูของเธอดับไปชั่วขณะเมื่อถูกแม่บ่นยาว

“ไปทำงานอาทิตย์แรกก็ทำเรื่องแล้วนะแก ไปปาร์ตี้อะไรกินเหล้าเมา ไม่ยอมกลับบ้าน ปิดมือถืออีก”

“แบตมันหมดนะแม่ แล้วหนูก็นอนบ้านพี่ที่เค้าจัดงานนั่น
ละ ทุกคนก็นอนในห้องนั่งเล่นรวมกันหมด” หญิงสาวโกหก
มารดา

“เออ รีบอาบน้ำแต่งตัว เดี่ยวต้องไปกินข้าวเที่ยงกับเพื่อน
อาม่า”

มะอึกรีบวิ่งขึ้นห้อง อาบน้ำ สรงร่างกาย โชคดีที่ไม่พบ
ความผิดปกติอะไร ไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่มีรอยขีด หรือร่องรอยอะไร
เลย จึงค่อยโล่งใจ และพยายามลืมเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อ
คืน เพื่อพบกับเรื่องราวดี ๆ ที่จะเกิดขึ้นในวันนี้แทน

ตอนที่ ๑

“ฉันกำลังจะแต่งงานกับดารา!”

มะอึกรัดร้องซ้ำ ๆ เธอนอนคว่ำ กรีดร้องใส่หมอน ตีขาบนเตียงสลัดไปมา โดยลืมเรื่องเมื่อวานไปเสียสนิท ที่เธอเผลอมายจนไปจับกับคนแปลกหน้า ทั้งยังไปนอนค้างกันที่โรงแรมอีก

“แกฝันไปรีเปล่า ภูมิ ภิภูมิ พระเอกขวัญใจตลอดกาลเนี่ยนะ จะแต่งงานกับแก แคบอกว่าเขายอมลดตัวมาคบแกก็ไม่มีใครเชื่อแล้ว”

“ฉันก็คิดว่าฉันฝันไปเหมือนกัน ใครจะไปคิดว่าพระเอกสุดหล่อจะอยากแต่งงานกับฉัน อาม่าบอกว่าฉันเป็นรักแรกพบของพี่ภูมิ พอเขาเห็นฉัน เขาก็ชอบฉันเลย และอยากแต่งงานกับฉันให้เร็วที่สุด”

“นี่มันเรื่องโกหกใช้ไหม ภูมิ ภิภูมิ พระเอกตลอดกาล ทั้งหล่อ ทั้งเท่ ทั้งรวย แต่ฉันไม่เคยเห็นข่าวว่าเขามีแฟนเลยนะ”

“ไม่เคยมีแฟนเหรอ” มะอึกถามเสียงอ่อน ใช้แก้มซ้ายของตัวเองหนีบโทรศัพท์มือถือไว้กับไหล่ ก่อนจะเปิดคอมพิวเตอร์พิมพ์หาข้อมูลเกี่ยวกับพระเอกดัง

‘ภิภูมิ แฟน’

หญิงสาวเบิกตาโต ก่อนจะพูดกับเพื่อนสนิทด้วยเสียงสั้น “ภิภูมิไม่เคยให้สัมภาษณ์ว่ามีแฟนเลยตั้งแต่อยู่ในวงการ แต่เมื่อปีที่แล้ว มีข่าวอักษะย่อ พระเอก ภ. ขึ้นคอนโดผู้ชาย...”

“อ๊วย พระเอก ภ. มีตั้งเยอะแยะ อาจไม่ใช่ภิภูมิของแกก็ได้ แล้วมันยังงั้นขึ้นคอนโดผู้ชายมันผิดตรงไหน เพื่อนเขารีบเล่า” เพื่อนสนิทช่วยให้กำลังใจ

“มีแต่คนมาคอมเมนต์ทายกันว่า พระเอก ภ. คือภิภูมิ แล้วก็พวกนักสืบพันธุ์ทิพย์มาแฉกันใหญ่ว่าภิภูมิเป็นเกย์ ชอบเที่ยวตามบาร์เกย์ เลยไม่เคยมีข่าวกับผู้หญิง” เธอสรุปจากกระทู้ทั้งหลาย

มะอึกใจห่อเหี่ยว นั่งมองรูปภาพของชายหนุ่มกล้ามเนื้อ ผิวขาว หน้าตาหล่อเหลา ตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ถูกปาปารัสซี่แอบถ่าย เขามักจะไปกับผู้ชายเท่านั้น อีกทั้งที่ผ่านมาไม่เคยมีข่าวฉาวกับผู้หญิง มาดของเขามักจะเคร่งขรึม เพราะละครแต่ละเรื่องที่เขาเล่น มีแต่บทคุณชาย บทตำรวจ บททหาร บทพระเอกมาดเข้ม เก่งกาจไปเสียทุกเรื่อง ทำให้สาว ๆ ต่างชื่นชมหลงใหลเขาทั้งนั้น

“แต่ถ้าเขาเป็นเกย์ แล้วเขาจะอยากแต่งงานกับแกทำไม”

“นั่นยังเป็นเหตุผลที่เข้าใจง่ายเลยล่ะ...แกคิดดูสิ ผู้หญิงที่ม ๗ อย่างฉัน ผู้ชายธรรมดายังไม่มองเลย ประสาอะไรกับพระเอกขวัญใจชาวไทยตลอดกาลอย่างพีรุมิล่ะ” มะอิกถอนหายใจ “เขาคงอยากแต่งงานเพื่อตามใจครอบครัวมั้ง เขาก็อายุมากแล้ว ไม่มีงานมาหลายปีแล้วนี่”

“อ้อ...ก็จริง ฉันไม่เห็นเขาแสดงละครมาสองสามปีแล้ว แต่เห็นในข่าวว่า เขาผ่าตัดเข้า เอ็นเข้าขาอีกเสบเพราะเล่นละครบู๊เรื่องล่าสุดเมื่อสามปีก่อนไง”

“พิชญ์ แกว่า...ฉันควรจะปฏิเสธ ไม่แต่งงานกับเขาดีไหม” หญิงสาวเอ่ยเสียงสั่น

เพื่อนสนิทเงยไปครู่หนึ่ง “แกลองตั้งสติให้ดีก่อน แกคลั่งพีเขามาตั้งแต่สมัยพวกเรายังเรียนชั้นประถมอยู่เลย ฉันยังจำได้ว่าตอนเด็ก ๆ แกมักจะบอกใครต่อใครว่าความฝันของแกคือแต่งงานกับภูมิ ภูมิ แล้วตอนนี้ความฝันของแกก็เป็นจริงแล้วไง”

“ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาไม่ได้รักชอบฉันอย่างนั้นหรอก”

“แกรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ได้รักชอบแก ถึงจะเจอกันแค่ครั้งเดียว แต่ก็อาจจะเป็นรักแรกพบอย่างที่อาม่าว่าก็ได้นะ” พิชญ์พยายามเกลี้ยกล่อมเจ้าสาวกลัวฝน

“แต่นี้มันอนาคตของฉันนะ ฉันเพิ่งเรียนจบ ยังไม่ได้สมัครงานที่ไหน ยังไม่เคยใช้ชีวิตเลย แล้วความฝันจะเรียนต่อปริญญาโทที่เมืองนอกของฉันล่ะ”

มะอิกเห็นอนาคตตัวเอง หากเธอตกลงแต่งงานกับภิกขุ พระเอกสุดหล่อขวัญใจมหาชนที่กำลังอยู่ในช่วงขาหลง เขาอาจแต่งงานกับเธอเพื่อกลบข่าวเกย์เท่านั้น และหลังจากแต่งงานไป เธอต้องย้ายไปอยู่ในบ้านหลังใหญ่ของเขา บ้านที่เต็มไปด้วยญาติพี่น้องสายเลือดมั่งกรนับสิบ ๆ รวากับเธอต้องย้ายไปอยู่ในแผ่นดินใหญ่ ทุกคนพูดไทยคำจีนคำสลับกันไป เธอคงต้องใช้เวลานานในการปรับตัว ทั้งยังต้องช่วยครอบครัวของเขาทำงานธุรกิจงส์ ความหวังที่จะได้เรียนต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศคงจะต้องถูกเก็บพับไป

มะอิกตัดสินใจนัดฝ่ายชายเพื่อให้คำตอบเรื่องการแต่งงาน แต่ครั้งนี้กลับมีเพียงภิกขุและผู้จัดการส่วนตัวของเขาเท่านั้น

“ร้านนี้จะเจ็รึเปล่า ไม่มีคนเลย”

พวกเขานัดเจอกับเธอที่ร้านแห่งหนึ่งซึ่งปราศจากผู้คน หญิงสาวเดินเข้ามาอย่างเก้ ๆ กัง ๆ เมื่อเห็นชายหนุ่มร่างสูงผิว

ชาวสวนแว่นตาตำสนิท และชายหนุ่มผิวคล้ำ รูปร่างลำสันไม่ต่างกัน นั่งรอเธออยู่ในมุมอับของร้าน

“คือ หนูจะมาพูดเรื่องงานแต่งงาน...” หญิงสาวยังไม่ทันจบประโยค ผู้จัดการของภิกษุมิกก็แทรกขึ้นก่อน

“คิดจะปฏิเสธไหม?”

หญิงสาวอ้าปากค้าง “รู้ได้ยังไงคะ”

ชายหนุ่มทั้งสองหันมามองหน้ากัน แต่ไม่พูดอะไร บั๊ววีหยิบซองเอกสารสีน้ำตาลยื่นให้หญิงสาว เธอเปิดออกอ่าน ก่อนจะอ้าปากค้างอีกครั้ง

“ภูมิรู้ว่ำน้องคงปฏิเสธที่จะแต่งงานกับเขา แต่ว่าเงื่อนไขทั้งหมดนี้ คงจะทำให้น้องลองคิดดูใหม่อีกครั้ง” บั๊ววีอมยิ้ม ในขณะที่ภูมินั่งนิ่งเป็นรูปปั้น ไม่แสดงสีหน้าอะไรภายใต้แว่นตาตำสนิท

มะอิกอ่านเอกสารในมือตัวเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน น้ำตาของเธอเริ่มขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ มือของเธอสั่นเทาจนกระดาษสั่นไหวตาม

“พูดกันตรง ๆ ครอบครัวของภูมิต้องการให้ภูมิ ซึ่งเป็นหลานชายคนโต แต่งงาน มีลูกหลานสืบสกุลไว ๆ อีกทั้งภูมิกำลังมีข่าวไม่ค่อยดี ข่าวการแต่งงานจะทำให้เขาอกหักช็อกเสียได้ และถ้ามีลูก ก็จะมีภาพลักษณ์คุณพ่อใจดี เป็นผู้ชายอบอุ่น ถ้า

ลูกออกมาน่ารัก ก็อาจจะได้งานทั้งครอบครัว ส่วนน้องเองก็ได้เงินก้อนใหญ่ ได้ออกทีวี อาจจะดังไปด้วย แล้วพอลูกคลอดได้ระยะหนึ่ง น้องก็จะได้อิสระ ไปเรียนต่อเมืองนอกอย่างที่ไหน วิโนวินทั้งสองฝ่าย” ปัฐวีอธิบาย

มะอึกวางเอกสารลง ก่อนจะทำมือตัวเองแน่น เธอกำลังหัวร่อนกับเงื่อนไขบาปในเอกสารเหล่านี้

“ภูมิจะให้เวลาน้องคิดดูให้ดี แต่อย่านานนักล่ะ ยังไงตัดสินใจได้เมื่อไหร่ โทร. มาหาผมที่เบอร์นี้นะครับ” ปัฐวียื่นนามบัตรของตัวเองให้แก่เธอ ก่อนที่ชายหนุ่มทั้งสองจะลุกเดินออกไปจากร้าน ทิ้งเธอไว้เพียงลำพัง

หญิงสาวถอนหายใจเสียงดัง “อะไรวะ กาแฟชักแก้วก็ไม่เลี้ยง”

“เลี้ยงครับ”

มะอึกสะดุ้งสุดตัว เมื่อพนักงานชายคนหนึ่งปรากฏตัวอยู่เบื้องหลังของเธอ พร้อมยื่นเมนูอาหารให้แก่เธอ

“สั่งอาหารและเครื่องดื่มได้ทุกอย่างเลยครับ เดี่ยวคุณภุมมิจะจ่ายให้เองทั้งหมดครับ”

หญิงสาวคว่ำมูมปาก “อวดรวย ดี ฉันจะสั่งมากินให้อึดเลย”

มะอึ๊กเคี้ยวแซนตวิช พลังขมวดคิ้ว เมื่ออ่านเอกสารสัญญาที่ฝ่ายกฎหมายมอบให้เธอ เอกสารสัญญาการแต่งงานระหว่างเธอกับเขา โดยมีเงื่อนไขว่า เธอจะต้องแต่งงาน เข้ามาอยู่กินกับเขา จนกระทั่งคลอดลูกให้แก่เขา หลังจากนั้น เขาจะส่งเธอไปเรียนต่อต่างประเทศ พร้อมค่ากินอยู่ตลอดการเรียน หากเธอตกลงเซ็นสัญญา ในวันแต่งงาน เธอจะได้สินสอดสิบล้านบาท โดยมีเงื่อนไขดังนี้ หากเธอเปิดเผยสัญญา รวมไปถึงเรื่องส่วนตัวใด ๆ ของภักขุมิสู่สาธารณะชน ทำให้เขาเสื่อมเสีย สัญญาจะถูกยกเลิกทันที และเธอจะต้องคืนเงินสินสอดสิบล้านบาทให้แก่เขา นอกจากนี้หากเธอไม่สามารถมีลูกให้แก่เขาได้ สัญญาจะต้องถูกยกเลิกเช่นกัน แต่ให้คืนเงินสินสอดครึ่งหนึ่งแทน

มะอึ๊กน้ำตาเริ่มอีกครั้ง ใจหนึ่งก็เสียใจที่เขาไม่คิดรักชอบเธอเลย เพียงต้องการใช้เธอเป็นเครื่องมือให้ครอบครัวเขา ส่วนอีกใจก็โมโหที่เขาทำลายภาพพระเอกหนุ่มสุดหล่อในดวงใจของเธอ เขาเป็นแค่คนเห็นแก่ตัว ใช้เงินฟาดหัวคนอื่น ไม่สนใจว่าใครจะรู้สึกยังไง

หญิงสาวดูดซึบคอกโกแลตปั่นจนหมดแก้วอย่างโมโห พลังคิดคำนวณสิ่งที่เธอจะได้ แลกกับสิ่งที่ต้องเสียไป

จริงอยู่ที่บ้านของเธอมีฐานะปานกลาง ไม่ได้ยากจน แต่ก็ไม่พอที่จะส่งเธอไปเรียนต่อต่างประเทศ อีกทั้งยังมีน้องชายที่

กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายปีสุดท้าย เธอคงต้องทำงานอีกสามสี่ปี เพื่อเก็บเงินส่งเสียตัวเองเรียนต่อตามที่ฝัน

“เห็นฉันเป็นคนโง่จนกรีใจ บ้านฉันไม่ได้ขนาดนั้นซักหน่อย ทำไมฉันต้องขายตัวเอง ขายมดลูกให้คุณ เห็นฉันเป็นแม่ วัวทำพันธุ์ใจ ไ้อ้บ้า!”

มะอิกนั่งรถเมย์กลับบ้านอย่างหิวเสียว หลังจากไปเช่าชุดครุย เตรียมตัวสำหรับงานรับปริญญาที่กำลังจะมาถึง ทว่ากลับเห็นน้องชายตัวเองยืนแนบหูกับประตู ลอบฟังบทสนทนาของคนในบ้าน

“ทำไมได้ล่ะแม่ ก็คงต้องจ่ายหนี้ธนาคารไป”

“แล้วมะอิกล่ะ มะอิกอยากไปเรียนต่อเมืองนอกนี้ ส่วนมะเต๋อก็ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัยเลย ลูก ๆ ยังต้องใช้เงินอีกมากนะ”

“ยังงี้ก็คงต้องจ่ายหนี้ก่อน ดีกว่าถูกฟ้องเป็นบุคคลล้มละลายนะแม่ แล้วเราก็ค่อย ๆ ททยอยจ่ายหนี้ที่เหลือไป...จะทำให้ทำได้ ก็ธุรกิจมันล้ม เจ๊งไม่เป็นท่านี้”

มะอิกน้ำตาไหลอาบแก้ม บริษัททำจัดปลวกของพ่อเจ๊งเสียแล้ว ทั้งที่พ่อเพิ่งลงทุนกู้เงินจากธนาคาร สั่งซื้อเครื่องจักรผลิตตัวยาแบบอินทรีย์มาแท้ ๆ

“แต่ลูกต้องเรียนต่อนะพ่อ เราขายบ้านหลังนี้ดีไหม”

“ไม่ได้นะแม่ บ้านหลังนี้เป็นบ้านของคุณยายแม่ เป็นบ้านที่แม่รักนักหนาไม่ใช่หรอ” พ่อถอนหายใจเสียงดัง “เรื่องเรียนต่อเมืองนอกของมะอิก เลิกคิดได้เลย เป็นผู้หญิงแท้ ๆ จะเรียนอะไรมากมาย แต่มะเดื่อต้องได้เรียนมหาลัย ๆ ดี ๆ ลูกชายต้องเรียนจบสูง ๆ หางานหาเงินเลี้ยงดูพ่อแม่...”

มะเดื่อหันมาหาพี่สาวหน้าซีด เขาริบเก็บมือถือเครื่องใหม่ลงในกระเป๋าตัวเอง เขาเป็นลูกชายคนเดียว ในตระกูลคนจีน ชื่นชอบลูกชายมากกว่าลูกสาว เขาเรียนเก่งสู้พี่สาวไม่ได้ แต่พ่อแม่ก็คอยประคบประหงมดูแลเขาอย่างดี ยอมจ่ายเงินให้เข้าโรงเรียนแพง ๆ อยากรู้อะไรก็ได้ เช่น โทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุด เสื้อบอลราคาแพง รองเท้ากีฬาไฮโซต่าง ในขณะที่พี่สาวของเขาเรียนเก่ง ความประพฤติดี แต่ไม่เคยถูกตามใจ ได้เงินซื้อของฟุ่มเฟือยอย่างเขาเลย

เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นดังผ่านประตูออกมา “เงินขายบ้านคงจะพอให้มะเดื่อเรียนมหาลัย ๆ ดี ๆ ได้นะพ่อ”

“แต่...ถ้ามะอิกยอมแต่งงานกับพระเอกละครคนนั้น แม่คงไม่ต้องขายบ้าน”

“พ่ออย่าบังคับมะอิกเลย มะอิกไม่ยอมแต่งงานกับผู้ชายคนนั้นหรอก ยังไม่ทันรู้จักกันดี จะให้แต่งงานกันไปได้อย่างไร”

“แต่แม็กก็เห็นห้องมะอิกนี่ เต็มไปด้วยโปสเตอร์รูปพระเอก คนนั้น สะสมมาตั้งแต่เด็กเลยนี่ อีกร้อยเขาก็เป็นพระเอกดัง ทั้งหล่อ ทั้งรวย”

มะอิกเปิดประตูพรวดเข้าไปในบ้าน ทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสอง สะดุ้งสุดตัว ฝ่ายแมริบเซ็ดน้ำตา ส่วนฝ่ายพ่อก็แสวงทำเป็นพูดถึงละครที่กำลังจะฉายทางโทรทัศน์

หญิงสาวแบกชุดครุยขึ้นไปยังห้องนอนของตัวเอง ไม่สนใจเสียงเรียกของน้องชายที่ตามหลังกา เธอปิดประตู กระชากโปสเตอร์บนฝาผนังออกทั้งหมด เปิดลิ้นชักหีบหนังสือดาราศาสตร์ สมไว้ตั้งแต่สมัยประถม รวบรวมใส่ถุง เตรียมนำไปทิ้งให้หมด

น้ำตาของเธอไหลอาบแก้ม นึกเสียใจที่พ่อแม่คิดจะขายลูกสาวกิน แต่ก็ต้องพยายามเข้าใจว่า ตอนนี้นั้นหนทางที่จะช่วยครอบครัวเอาไว้ได้ คือเธอจะต้องเป็นลูกกตัญญู เซ็นสัญญายอมแต่งงานกับภิกษุ และเอาเงินสินสอดมาใช้หนี้ให้พ่อ น้องชายจะได้เรียนต่อในมหาวิทยาลัย และหลังจากคลอดลูกให้เขา เธอก็จะได้ไปเรียนต่อตามที่ฝัน

“ทำอะไรลูก”

แม่ตกอกตกใจเมื่อเห็นลูกสาวรื้อข้าวของในห้องและทะเลาะที่สำคัณรูปภาพของพระเอกหนุ่มคนดังหายไปจากฝาผนังจนหมด

“หนูจะทิ้งรูปของภิกษุทั้งหมดเลยเหรอลูก” แม่ถามเสียงสั่น
“คะ... เพราะยังงั้นหนูก็จะแต่งงานอยู่กับเขาแล้วนี่คะ
ไม่ต้องมัวแต่เพื่อฝันนั่งดูรูปเขาแล้ว”

มะอึกลาออกจากงานที่บริษัท เพราะเธอตกลงแต่งงาน
กับภิกษุ ตกลงเซ็นสัญญาในวันถัดไป และในวันนั้นข่าวการ
แต่งงานของภิกษุก็แพร่กระจายไปทั่วอย่างรวดเร็ว

“นักสืบพันทิพย์ตามหาตัวเจ้าสาวของภิกษุกันให้ทั่ว แต่
ไม่มีใครรู้เลยว่าเธอคือใคร” พิชญ์ เพื่อนสนิทของมะอึกหัวเราะ

“แนสิ ก็ฉันยังไม่เคยไปเดทกับเขาเลยนี่ วันก่อนที่ไปเจอ
เขา เขาก็นัดฉันในร้านที่แทบเจ๊ง ไม่มีคนเลย ทั้งยังใส่แว่นดำมา
นั่งนิ่งไม่พูดอะไรกับฉันซักคำ ปลอบให้ผู้จัดการเขาพูดแทนตลอด
เขาทำเหมือนว่า ฉันเป็นอากาศธาตุด้วยซ้ำ”

“แล้วแกไปตกลงแต่งงานกับเขาทำไม”

มะอึกไม่ตอบ เธอไม่ยอมบอกใครถึงเหตุผลที่เธอตกลง
แต่งงานกับเขา เพราะครอบครัวของเธอกำลังล้มละลาย เธอต้อง
ช่วยพ่อกับแม่ โดยการยอมเอาตัวและมดลูกเข้าแลก เพื่อเงิน นี่
มันนิยายน้ำเน่าชัด ๆ

“ฉันอยากเป็นเจ้าหญิงมั่ง ฉันเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดา
หน้าตาบ้าน ๆ ไม่มีอะไรดี แต่ก็ได้แต่งงานกับเจ้าชายสุดหล่อ นี่

มันเทพนิยายชัด ๆ” ทว่ามันไม่ใช่เทพนิยายอย่างที่ใคร ๆ คิด แต่มันคือเรื่องดราม่า

พิชญ์มองหญิงสาวที่พริ้มเพื่อหัวจรดเท้า “แกกำลังจะดังแล้ว ฉันว่าแกควรจะปรับปรุงตัวเองใหม่ดีกว่า จะใส่แว่น แต่งตัวเดิมเป็นบ้า ไม่แต่งหน้าทำผมไปอีกนานแค่ไหน ถ้านักข่าวเอารูปแกออกสื่อ แกต้องอับอายประชาชนแน่ ๆ อย่างน้อยพวกแฟนคลับก็ต้องใจมดี้แล้วว่า เป็นอีหน้าปลวก”

มะอึกอยากตบปากเพื่อน ก่อนจะถอนหายใจเสียงดัง “ฉันเป็นลูกสาวคนหน้าปลวก หน้าเหมือนปลวกก็คงเป็นเพราะเวรกรรมมากกว่า”

“ยัยบ้า ฉันล้อเล่นน้า แต่เอาจริง ๆ แกควรแต่งตัวให้ดีกว่านี้ แกอายุน้อยกว่าตาลุงภูมิตั้ง ๑๔ ปี แต่ถ้ายังขึ้นแต่งตัวแบบนี้ต่อไป ปล่อยหน้าโทรมต่อไป คนต่อนี้กว่าแกเป็นรุ่นพี่เขาแน่”

อาทิตย์ถัดไป มะอึกนั่งรถเมล์ไปหาภูมิที่ห้องเสื้อชื่อดังของดีไซเนอร์ไทย เธอทำให้ทุกคนที่นั่นตกตะลึงตาค้างกันถ้วนหน้า

“ใครสั่งกับข้าวมาส่งรีเปล่า” เจ้าของห้องเสื้อตะโกนถามเมื่อเห็นหญิงสาวอายุน้อย แต่งหน้าทาปากมาอย่างสุด

ความสามารถ ทั้งยังสวมชุดกระโปรงเข้ารูปสีแดงสด รองเท้าส้นสูงสีเดียวกัน ทว่ากลับมีกลิ่นผิดกะเพราติดมาด้วย เพราะเธอเพิ่งแวะกินมือเที่ยงที่ร้านอาหารตามสั่งข้างทางหน้าปากซอย

“นี่คนหรือข้าวต้มมัด หรือว่าแหม่มต้มจืด”

“แล้วใครสอนแต่งหน้าให้เธอ”

“งานโต๊ะจีนลงมีที่ลพบุรีนะจ๊ะ”

เสียงหัวเราะของพนักงานดังสนั่นทำให้มะอึกอยากมุดดินหนี ทว่าภิกษุมิกลับเดินเข้ามาโอบไหล่เธอ “น้องมะอึก ว่าที่เจ้าสาวของผมเองครับ”

ทุกคนกลั่นหัวเราะหน้าตาย ทำท่าราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่คงเตรียมพร้อมนินทาหลังอย่างเต็มที่

“ชื่อน้องมะอึกหรือ” เจ้าของห้องเสื้อยั้มกว้าง เติมนวนรอบตัวบ่าวสาวสองรอบ “อืม...เจ้าบ่าวสูงชะลูด ไหล่กว้าง กล้ามแน่น คอยาว หน้าป้าง หุ่นเป๊ะ แต่...”

เมื่อเจ้าของห้องเสื้อปรายตามองมายังหญิงสาวที่ยืนเคียงข้าง เธอก็รีบก้มหน้าลงมองพื้น คิดในใจว่าเขาคงไม่กล้าวิจารณ์เธอต่อหน้า

“...เจ้าสาวอ้วนจ้ำม่ำ เนื้อแขนย้วยมาก ไปยกเวทด่วนเลย ส่วนหน้าก็บวมบานอย่างกับอมอะไรไว้ในแก้ม หนูต้องไปฉีดโบท็อกให้ไว รูปร่างเตี้ยม่อต้อ คอสั้น ขาใหญ่ ต้องตัดชุดเจ้าสาว

คอแหลมเล็ก ทำให้ลำคอดูยาวขึ้น ดีที่เอวคอดสะโพกผาย ใส่ชุดแบบคอร์เซ็ทเข้ารูปช่วงตัวไปเลย และตัดกระโปรงบานสลุ่มนิดขาโต๊ะบิลเลียดดีกว่า สวมรองเท้าส้นสูงสีนี้ว่ เพิ่มความสูง จะได้ไม่ดูเตี้ยมากเมื่อยืนข้างคุณภูมิ ส่วนวันงานจะต้องแต่งหน้าเบา ๆ ให้สวยแบบธรรมชาติ ห้ามแต่งเหมือนไปงานกินเลี้ยงโต๊ะจีนถึงแบบนี้เด็ดขาด”

มะอึ๊กแทบล้้มทั้งยืนเมื่อถูกวิจารณ์รูปร่างจนไม่มีชิ้นดี ต่อหน้าทุกคน อีกทั้งยังเห็นภูมิและผู้จัดการของเขากลับหัวเราะจนหน้าดำหน้าแดง

“หมดแล้วไซ้ไหมคะ” หญิงสาวยืนกางแขนให้ช่างวัดตัวอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“ยัง! หนูต้องลดความอ้วนอย่างเร่งด่วน งดอาหารเย็น กินแต่พืชผักผลไม้ งดขนมหวานทั้งหมด และออกกำลังกาย”

กินพืช! เธอไม่ใช่สัตว์กินพืชนะ จะให้ทนกินแต่ผักผลไม้ได้ยังไง แล้วถ้าลดมือเย็น คงต้องหิวท้องร้องตอนกลางคืนแน่ ๆ

เจ้าของห้องเสื้อนี่กะไรออกขึ้นมา “เดี๋ยวก่อน...พี่ว่าชื่อมะอึ๊ก ฟังดูไม่ค่อยโอเคเลย เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ไหม มาร์กี้ หรือ แมรี ดีไหม”

“ไม่ค่ะ” มะอึ๊กยืนกรานเสียงแข็ง เธอจะไม่ยอมให้ใครมาเปลี่ยนชื่อของเธอได้

ปัฐวีรีบแก้สถานการณ์ “น้องมะอึก็มีชื่อจริงว่า มาลินี เราบอกชื่อจริงของเธอให้สื่อได้แล้วกัน ดีไหมภูมิ”

ภูมิพยักหน้า แสดงสีหน้านิ่งเช่นเคย

หญิงสาวต้องเข้าคอร์สเจ้าสาวเร่งด่วนหนึ่งเดือน คอร์สที่ถูกจัดโดยปัฐวี เขาออกแบบตารางชีวิต ให้ตื่นแต่เช้าตีห้า เพื่อไปออกกำลังกายที่ฟิตเนสตอนหกโมงเช้ากับเทรนเนอร์ บังคับให้กินแต่อาหารกล่องที่เขาส่งไปให้ถึงที่ทุกมื้อ ช่วงสายเธอต้องเข้าคอร์สบำรุงผิว ช่วงบ่ายต้องไปว่ายน้ำ ช่วงเย็นฝึกโยคะ โดยงดอาหารค่ำ รับประทานได้เพียงนม หรือน้ำเต้าหู้หวานน้อย เธอจึงจำเป็นต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะทนความหิวไม่ไหว

“เพื่อเงินสิบล้าน และเพื่อไปเรียนต่อต่างประเทศ” หญิงสาวย่นคิ้วน้ำเต้าหู้ปราศจากน้ำเชื่อม ได้แต่มองปาต่องโก๋ตาปบริบๆ ในตอนนี้ร่างของเธอปวดเมื่อยแทบแตกสลาย เธอต้องทนออกกำลังกายจนไม่มีแรงจะถือแก้วน้ำเต้าหู้แล้ว

รูปฟรีเวดดิ้งของบ่าวสาวเผยแพร่่ออกสู่โลกอินเทอร์เน็ตด้วยความรวดเร็ว รูปส่วนมากเห็นเพียงเสื้อขาวของเจ้าสาวแน่นแต่ใบหน้าของเจ้าบ่าวแสนหล่อคนดัง

“คูสิ มีแต่คนอิจฉาแก่เต็มไปหมด พวกเขายากรู้ว่าแกคือใคร แต่ที่แน่ ๆ เจ้านายของแกกำลังจะให้สัมภาษณ์ในงานเปิดตัวสินค้าขายนี้” พิษณุโทรศัพท์มาบอกเพื่อนรัก

“จริงหรอ” หญิงสาวพูดไปหอบไป เพราะกำลังวิ่งอยู่บนสายพานในช่วงเช้า

มะอึอกอยากรู้ว่า ภิกษุมิจะพูดเกี่ยวกับเธอว่าอย่างไร ที่ผ่านมา เขาไม่เคยพูดคุยอะไรกับเธอ เอาแต่ยืนเก็กหน้าหนึ่ง ทั้งยังไม่ยอมสบตา ตอนถ่ายรูปรูฟเวดดิ้งก็ไม่พูดไม่จา แต่การแสดงของเขาระดับเทพ โพสต์ท่าถ่ายรูปได้เก่งกาจ รู้ว่ามุมไหนเขาจะดูหล่อ ดูเท่ ผิดกับเธอที่หันมุมไหนก็มีแต่พลาด หน้าบานบ้าง แขนใหญ่ บ้าง ตาปริบบ้าง ทว่าในขณะที่กำลังถ่ายรูป เพียงแค่เขาจ้องตา ก็ทำให้เธอเผลอเคลิบเคลิ้มตาม รวากับสติหลุดไปชั่วขณะ เขาต้องมึนตึ๊บสะกดแน่ ๆ

หญิงสาวกลับมาบ้าน ติดเกาะขอบทีวี รอคูการสัมภาษณ์สดของพระเอกคนดัง ท่ามกลางนักข่าวหลายสิบชีวิตที่ตามติดมาสัมภาษณ์ข่าวการแต่งงานสายฟ้าแลบของเขา

พระเอกหนุ่มรูปหล่อสวมชุดสูทสีน้ำเงินเข้ารูป รวากับพระเอกเกาหลี ผมถูกเซ็ตมาอย่างดี ผิวขาวผ่อง ใบหน้าเนียน

เรียบไว้ที่ติ่งขม้น้อย ๆ ให้แก่ช่างภาพ แสงแฟลชสว่างไสวไปทั่ว
ก่อนที่นักข่าวจะรุมยื่นไมโครโฟนมาจ่อปากเขา

“เจ้าสาวของฟิสิกส์คือใครคะ”

“ชื่อมาลินีครับ”

“รู้จักกันนานหรือยังคะ”

“สักพักแล้วครับ”

“ทำไมก่อนหน้านี้ถึงไม่ยอมเปิดตัวคะ”

“ผมอยากคบแบบเงียบ ๆ ครับ”

“แล้วทำไมถึงแต่งงานเร็วสายฟ้าแลบคะ”

“ผมอยากมีครอบครัวครับ”

“ตั้งใจจะมีลูกเลยไหมคะ”

“ครับ”

“ท้องก่อนแต่งรีเปโลคะ”

เสียงฮือฮาดังขึ้น

“ไม่ครับ”

“เจ้าสาวอายุเท่าไรคะ”

“ยี่สิบสองครับ”

เสียงฮือฮาดังขึ้น มีนักข่าวแซวว่าเขากินเด็ก

“เจอกันได้ยังไงคะ”

“เป็นคนรู้จักของครอบครัวครับ”

“สวຍໄໝຮັບ”

“ນ້ຳຮັກຮັບ”

ມະອີກອມຍີ້ມ ໂບນ້ຳແດງຊານ ຮູ້ສຶກຊາວບາບໄປທັງຕົວ ສາຍ
ໝູ່ມໍ່ກໍລັງໝວ່າເຮົານ້ຳຮັກ

“ເຈົ້າສາວເປັນຄົນຍັງໄປໄດ້”

“ນ້ຳຮັກຮັບ”

“ທ່ານໄດ້ເລືອກແຕ່ງງານກັບຜູ້ໜຶ່ງນອກໜ່ວຍການຄົນນີ້”

“ເຮົານ້ຳຮັກຮັບ”

ມະອີກຍີ້ມເຈື່ອນ ເຂົາພຸດຕິເຮົາເປັນແຕ່ຄຳເດີຍວ ຄື ນ້ຳຮັກ
ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດສຸກສາຄຳໝາຍອື່ນໄດ້ ເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາ
ຈິງ ໆ ດ້ວຍຊື່

“ປະກາດແຕ່ງງານສາຍຟ້າແລບອຽງນີ້ ເປັນການກຸຼບຊາວ
ເກຢໄໝຮັບ”

ເສີຍຮູ້ອາດຈະຂຶ້ນທັງ ທຸກຄົນເຝົ້າຮອດຄຳຕອບຂອງພະເອກ
ມາດນີ້

“ໄມ້ໄໝຮັບ...”

ທຸກຄົນຮອດລຸ້ນກັບຄຳຕອບທີ່ສັ້ນແລະຮ້າວຂອງພະເອກຕອດ
ກາລ ແຕ່ເຂົາບໍ່ພຸດອະໄວ້ຕໍ່ ໂຫດທີ່ຜູ້ຈັດການໂຮມເຂົ້າມາທັນເວລາ ເຂົາ
ຍົກມືໄວ້ທຸກຄົນ ຂອດົວພາພະເອກໝູ່ເຂົ້າໄປໃນງານ ກ່ອນຈະ
ຊັກຊວນນັກຊາວທຸກທ່ານໃຫ້ໄປຮ່ວມງານມະນຸດຂອງກົມມີໃນເດືອນນີ້

หญิงสาวเปลี่ยนมาหยิบหนังสือพิมพ์เก่าที่พ่อกองไว้ในห้องนั่งเล่น เตรียมนำไปทิ้ง เธอปรายตามองภาพในหน้าข่าวสังคม ชายร่างสันทัดสวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้น รองเท้าผ้าใบ เห็นหน้าไม่ชัด ในมือข้างหนึ่งมีกระเป๋าเป้สีตุ่น ส่วนอีกข้างโอบกอดหญิงสาวที่ดูไร้เรี่ยวแรง สวมเสื้อเชิ้ตหลุดลุ่ย กระโปรงปิดเข่า รองเท้าผ้าใบ ไม่เห็นใบหน้า แต่เธอก็รู้ว่า นั่นคือเธอ!

นักข่าวเขียนแล้วว่า ไฮโซนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงหลานเจ้าของบริษัทยาจีน หิวสาวเมาเข้าโรงแรมหรูกลางกรุง

มะอึกรีบโยนหนังสือพิมพ์ลงถังขยะ ไม่คิดเลยว่าผู้ชายที่ดูเหมือนก๊วยคนนั้นจะเป็นไฮโซคนดัง ถึงขั้นมีปาปารัสซีมาตามถ่ายภาพ แต่โชคดีที่ไม่เห็นหน้าเธอ จึงไม่มีใครรู้ความจริงที่เธอพยายามจะลี้ม

ตอนที่ ๒

เมื่อถึงวันซ้อมรับปริญญา มะอิกสวมใส่ชุดครุย ถ่ายรูปกับครอบครัว ก่อนจะแจกการ์ดให้เพื่อนสนิทร่วมคณะที่มหาวิทยาลัย และเพื่อนสนิทสมัยประถม ที่ชื่อว่า พิชญ์

พิชญ์ จบจากคณะนิติศาสตร์ เขาเป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยประถมศึกษา บ้านเขาอยู่ชอยถัดไป เขาเป็นหนุ่มร่างผอมสูง ผิวคล้ำ ผมสั้นเกรียน นิสัยดีแต่ปากร้าย วันนี้เขาสวมชุดครุยเดินมารับการ์ดแต่งงานของหญิงสาว พร้อมกับเอ่ยแซวอย่างสนุกสนาน

“มะอิกของเราจะลงจากคานแล้วว้ย!”

เพื่อนที่เหลื่อให้ร้องรับ

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามันจะแต่งงานคนแรก จันคิดมาตลอดเลยนะว่ามันจะครองพรหมจรรย์ไปตลอดกาล” เพื่อนสาวร่างใหญ่ชื่อ ตังเม ตะโกนเสียงดัง

“แต่งสายฟ้าแลบแบบนี้ แก่ท้องไซ้ใหม่ ทำไมแกใจง่ายแบบนี้” เพื่อนสาวร่างผอมอีกคน ชื่อ ชมพู่ เสริมต่อ

“ฉันยังไม่เคยมีอะไรกับเค้าอะ” มะอึ๊กมองบน แคมองหน้ากันยิ้มนับครั้งได้เลย

“ผู้ชายไซ้ร้ายที่ไหนวะ พลาดตกลงแต่งงานกับมัน หรือว่าพ่อแม่แกจ่ายค่าสินสอดให้ฝ่ายชาย” เพื่อนผู้หญิงอีกคนแซวต่อ

มะอึ๊กคว่ำมูมปาก ขยับแว่น ก่อนจะสะบัดผมใส่ “แฟนฉันทิ้งหล่อทั้งรวย เขามาขอฉันแต่งงานเอง ฉันก็ไม่ได้อยากแต่งเท่าไหนหรอกนะ เฮ้อ...แต่ทำไงได้ คนมันสวย”

กรี๊ดดด

มะอึ๊กคิดว่าเหล่าเพื่อนกรี๊ดร้องให้กับความมั่นใจของเธอ แต่เปล่าเลย พวกเขากำลังกรี๊ดร้องให้กับดาราสาวที่โผล่มายังมหาวิทยาลัยของเธอ

“ดาราสาวที่ไหนมา ปีนี้มีดารารับปริญญาด้วยหรอ” พิชญ์ชะเง้อคอมองตามกลุ่มคนที่รุ่มล่อมผู้ชายร่างสูง สวมใส่แว่นดำ มีคนเดินตามทางร่วมให้

มะอึ๊กมองกลุ่มเพื่อนสาวของเธอ ที่วิ่งตามไปถ่ายรูปดาราสาว ไม่สนใจคำพูดโอ้อวดของเธอเกี่ยวกับว่าที่สามี

“ฉันละเบื่อพวกไม่เคยเห็นดารา ทำตัวบ้านนอก ขอให้พวกมันสะดุดครุ่ยล้ม” มะอิกแก้งแข่งเพื่อนตัวเอง ก่อนจะเดินกลับไปหาพ่อแม่ น้องชาย และอาม่าที่นั่งรอเธอใต้ต้นไม้ใหญ่

ทว่าเสียงกรีดร้องของเหล่าคนบ้าดารา กลับดังขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อดาราคนนั้นเดินตรงมายังเธอ

“น้องมะอิกอยู่นี่เอง ผมงับภูมิโหดหาดังนานทำไมไม่รับ” ผู้จัดการส่วนตัวตะโกนถามหญิงสาว ในขณะที่เธอได้แต่ยื่นปากกว้างที่เห็นดอกไม้ช่อโตในมือของพระเอกหนุ่ม กลุ่มคนยังคงล้อมรอบเขาพร้อมโทรศัพท์มือถือถือในมือ และเสียงกรีดร้อง

เมื่อได้สติ มะอิกรีบเข้าไปยังอาม่าผมขาว “หนูฝากมือถือไว้กับอาม่าค่ะ”

อาม่านั่งสับผงกบนรถเข็น บนตักมีกระเป๋าสบเล็กของหญิงสาว พ่อแม่และน้องชายของมะอิกนั่งยิ้มบนม้านั่ง ในขณะที่พิชฌวัชรตันหลังมะอิกให้ลูกขึ้นไปรับดอกไม้จากพระเอกสุดหล่อ

มะอิกรู้สึกกระอักกระอ่วน ท่ามกลางฝูงชนที่ยืนโทรศัพท์มือถือถ้ายูธูปเธอและพระเอกหนุ่ม พร้อมเสียงซุบซิบนินทา หัวใจของเธอเต้นระรัว ใบหน้าร้อนผ่าว คงเป็นเพราะสภาพอากาศที่ร้อนระอุ แสงแดดแผดเผาสาดส่องลงมาในยามสายของวัน

หญิงสาวค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน เกร็งหน้าสวดย พยายามไม่ยิ้ม กว้างจนเกินไป กลัววีรร้อยจะปรากฏ เดี่ยวตาจะหยี โชคดีที่วันนี้ ใส่คอนแทกเลนส์แทนสวมแว่นตา หญิงสาวยืนขึ้นอย่างสง่าสงาม ทว่าเธอกลับพุ่งตัวลงไปจับกบบนพื้น เพราะเหยียบขยี้เสื้อครุยตัวเอง

เสียงหัวเราะดังขึ้น คำแข่งที่เธอสาปเพื่อนสาวไว้กลับเข้าตัว กลายเป็นเธอที่สะดุดเสื้อครุยตัวเองล้มไม่เป็นท่า ช่างหน้าขายหน้าเสียจริง

พระเอกหนุ่มร่างสูงนั่งลงคุกเข่าหน้าเธอ เขาช่วยประคองให้เธอยืนขึ้น และแนบอบนว่า เสียงกรีดร้องดังขึ้นราวกับอยู่ในคอนเสิร์ต

มะอึกกายจนหน้าแดง ซ้อนตาขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาราวกับความฝันของเขา

เขายิ้มมุมปาก ยื่นช่อดอกไม้ให้แก่เธอราวกับประหม่า “ยินดีด้วยนะครับ”

ภิกษุมีสวมกางเกงยีนส์สีดำเข้ารูป โชว์ขายาวกว่าเธอสองเท่าตัว ใส่เสื้อยืดคอวีสีเทา และแจ็กเก็ตหนังสีดำทับ ราวกับอยู่ในหน้าหนาวของนิวยอร์กที่อุณหภูมิติดลบ ใบหน้าขาวผ่องมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นบ้าง แต่ผู้จัดการหนุ่มรีบใช้ทิชชูซับให้ตลอด

ตัดภาพกลับมาที่มะอิก เธอยืนหน้ายิ้ม เหนือซุ้ม
เครื่องสำอางหลุดลอก ไม่มีคนคอยช่วยเติมแป้ง ได้แต่ยืนยิ้มเกร็ง
รับดอกไม้จากชายหนุ่ม พร้อมเสียงฮือฮา และแสงแฟลช ผู้คน
มากมายถ่ายรูประหว่างเธอกับเขา

นี่คือการเปิดตัวแฟนสาวของพระเอกหนุ่ม และการเซอร์
ไพรส์ที่ไม่มีใครบอกล่วงหน้า หากมะอิกรู้ว่าเขาจะมาหาเธอที่งาน
รับปริญญา เธอจะจ้างช่างแต่งหน้าทำผมมาเปลี่ยนโฉมให้งดงาม
กว่านี้

“มะอิก! แฟนแกคือพีภูมิ ภูมิ พระเอกสุดหล่อตลอด
กาลเธอ”

ไชนะลิ มะอิกตอบในใจ

“ทำไมแกไม่บอกฉันก่อนว่า แกกำลังจะแต่งงานกับ
ซูเปอร์สตาร์สุดฮอต”

ถ้าบอกแล้วพวกแกก็ตามมารุมมาต้อนฉันอย่างนี้ไง

“แกไปเจอกันได้ยังไง”

คลุมถุงชน

“ทำไมพีภูมิถึงตกหลุมพรางของแกได้”

ฉันสิ ตกหลุมพรางของเขา กับไอ้สัญญาบ้า ๆ นั้น

“นี่คือสาเหตุที่แกยอมลงไซ้ไหม”

ก็ฉันต้องกินแต่ผักหญ้า จะเอาอะไรมาอ้วนล่ะ

ทั้งหมดนี้ คือ คำตอบที่เธอได้แต่ตอบในใจ กลุ่มเพื่อนสาวเอาแต่กรีดร้อง รุมซักไซ้เอาคำตอบจากเธอ มะอึกก็เพียงแต่เล่าว่า เขาเป็นคนที่รู้จักของครอบครัว และทั้งสองคือรักแรกของกันและกัน

“แนสิ พี่ภูมิเป็นรักแรกของทุกคนอยู่แล้ว แต่แกเป็นรักแรกของพี่ภูมิได้ยังไง หรือว่าพี่ภูมิจะมีเสป็กแปลกจริง ๆ”
เหล่าเพื่อนได้ข้อสรุปกันไปเองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

งานรับปริญญาผ่านไปอย่างวุ่นวายและเหน็ดเหนื่อย แต่มะอึกยังต้องเตรียมงานใหญ่อีกงาน ซึ่งก็คือ งานแต่งงานของเธอ ทว่าหลังจากวันรับปริญญาผ่านไป เธอกลับอยู่ไม่เป็นสุข จะไปไหนมาไหนก็มีคนคอยซุบซิบนินทา บ้างถ่ายรูป บ้างเข้ามาคุย เพราะพวกเขาจำหน้าเธอได้แล้ว รูปภาพของเธอหরাอยู่บนหน้าอินเตอร์เน็ตไปทั่ว ทุกสำนักข่าวต่างขุดคุ้ยประวัติของเธอ โดยเฉพาะรูปถ่ายสมัยเด็กยันโต ที่น่าขายหน้า

ประชาชนทุกคนได้ข้อสรุปกันว่า ผู้หญิงธรรมดาที่ไหนก็สามารถแต่งงานกับเจ้าชายได้ หากผู้หญิงร่างอวบ หน้าตาธรรมดา สวมแว่นหนาเตอะอย่างมะอึกสามารถชนะใจ แต่งงานกับภูมิ พระเอกดังตลอดกาลได้

มะอึก็ออกมาจากฟิตเนสในช่วงเช้า ฝ่าฝืนชนชั้นรถเมล์ ไปยังคลินิกเสริมความงาม เพื่อทำเลเซอร์ผิวหน้า ตามตารางที่ผู้จัดการของภูมิได้จัดไว้ให้ ทว่าเมื่อถึงยังคลินิก กลับพบภูมิ และผู้จัดการ พวกเขา รอเธออยู่ที่นี่

“ภูมิก็มาเข้าคอร์สทำหน้าด้วยเหรหะ” หญิงสาวในชุดสบาย ๆ เธอสวมเสื้อยืด กางเกงวอร์มขายาว เหยหน้าถามขายหนุ่มสุดหล่อที่สวมแว่นดำ แสดงสีหน้านิ่งเช่นเคย

“ใช่ และภูมิก็มีเรื่องต้องคุยกับเธอ” ปัฐวีตอบแทนเช่นเคย

ปัฐวีเชิญหญิงสาวเข้ามาในห้องพิเศษที่มีสองเตียงสำหรับผู้เข้ารับบริการสองคน

“เห็นข่าวตัวเองบ้างแล้วใช่ไหม” ปัฐวีถาม

“คะ” เธอตอบ หลังจากวางกระเป๋าเป้ใบใหญ่สีตุ่นลงกับพื้น

“มีแฟนคลับของภูมิแฉนตี้เธอ พวกเขาเขียนข้อความว่า เธอไม่มีชั้นดี”

หญิงสาวอ้าปากค้าง เธอยังไม่เห็นกระแสด้านลบมากนัก คงเพราะไม่ได้ตั้งใจอ่านข่าวบนแท็บ “เขาด่าว่ายังไงบ้างเหรหะ”

“อย่าสนใจคำด่า อย่าคิดไปอ่านเชียว” ภูมิโพล่งขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเอ่ยปากพูดในวันนี้

“ทำไมคะ มันแย่มากหรอคะ”

ปัฐวีถอนหายใจ “ภูมิกลัวว่า ถ้าเธออ่านข้อความลบ ๆ พวกนั้น จะทำให้เสียกำลังใจ”

มะอึ๊กพอเข้าใจว่า คงต้องมีคนด่าว่าหาว่าเธอไม่สวย ไม่มีอะไรดี ทำไมภูมิถึงหลงรักเธอได้

ปัฐวีเตะไหล่หญิงสาวที่นั่งหลังอเหี้ยวเฉา “ดั่งนั้นเรา ต้องจัดการเมคโอเวอร์เธอให้เร็วที่สุด จะปล่อยให้โทรม หน้าซีด เป็นไก่อัดมึน ผมสับมันรวบตึง สวมแว่นหนาเป็นป่าเฉลิมแบบนี้ไม่ได้”

มะอึ๊กกัดปากแน่น เตรียมสวนกลับที่ถูกวิจารณ์จนหมดสภาพแบบนี้ แต่พนักงานเข้ามาพอดี ปัฐวีจึงต้องออกไปจากห้อง ให้เธอและภูมิเข้าคอร์สปรนนิบัติผิวเสียก่อน

วันนี้เธอต้องมาส์กหน้าด้วยทองคำ ในขณะที่ภูมิมาส์กหน้าสีดำจากโคลนภูเขาไฟ

เธอลอบหัวเราะหน้าดำเมี่ยมของเขา พลันคิดในใจอย่างชื่นชมว่า ถึงแม้เขาจะดำ แต่ยังไงก็ยังไม่หล่อ เรียกได้ว่า หล่อทะลุมาส์กดำ สมกับเป็นพระเอกตลอดกาลของเมืองไทยจริง ๆ

หญิงสาวผ่นถึงชายแปลกหน้า เขาขโมยจูบแรกของเธอไป สัมผัสปากนุ่มบนเรียวปากของเธอเพียงชั่ววินาที ทำให้เธอสะดุ้งตื่น เธอเผลอหลับไปในระหว่างคอร์ส โชคดีที่มันเป็นเพียง

ฝัน ฝันร้ายที่กลับมาหลอกหลอนเธออีกครั้ง ทว่าเมื่อตื่น มองไปรอบห้อง เห็นประตูปิดลง ใครบางคนเพิ่งออกไปจากห้องนี้ ทิ้งให้เธออยู่เพียงลำพัง กับกองถุงเสื้อผ้า กระเป๋ารองเท้า และเครื่องสำอางมากมาย

ประตูเปิดออกอีกครั้ง ปัสวีเดินเข้ามาพร้อมกับพนักงานสาวหลายคน

“ต่อจากนี้ไป เธอต้องแต่งหน้า ทำผม แต่งตัวดี ๆ ให้สมกับที่เป็นแฟนพระเอกดังบ้าง” ปัสวีสั่ง ก่อนจะให้พนักงานเข้ามาช่วยสอนมะอึ๊กแต่งหน้าทำผม

เวลาผ่านไปร่วมชั่วโมง มะอึ๊กแปลงโฉมจากคุณบ้ากะโปโล กลายเป็นผู้หญิงสุดชิคแห่งยุค ถึงกับทำให้ภิกษุและปัสวีอ้าปากค้าง

ใบหน้ากลมฉ่ำผิวขาวใสเนียนเรียบเพราะบีบี แก้มเป็นสีชมพูระเรื่อ พนักงานทำเชนดิงก์แก้มให้เธอ ทำให้น้ำตาของเธอดูเรียวขึ้น ดวงตากลมโตสดใสภายใต้กรอบแว่นหนา ขนตาขนยาวเป็นแพด้วยมาสคาร่า เปลือกตามีประกายวิบวับจากอายแชโดว์ริมฝีปากสีชมพูสดใสด้วยลิปสติกเนื้อมันวาว ผมที่เคยลีบถูกใครให้พอง คุมีน้ำหนักรูปนางงาม

ร่างอวบสวมชุดกระโปรงสีดำความยาวครึ่งแข้งยี่ห้อแพง ดูเรียบหรู มีแจ็คเก็ตลายทางดำสลับขาวทับ เธอสวมรองเท้าส้น

แหลมสูงสีน้ำสีดำ พร้อมกระเป๋าสตางค์แบรนด์เนมสีเดียวกัน รวมราคา
ทั้งเนื้อทั้งตัวแล้วมีค่าหลายแสนบาท

“สปอนเซอร์ให้ยืมมาใส่ ฉันต้องเอาไปคืนที่หลังไซ้ไหม
คะ” หญิงสาวยื่นกระเป๋าหนังแกะที่ผู้หญิงทุกคนใฝ่ฝันอยาก
ได้

ปฐวีหัวเราะ “ภูมิจ่ายเงินซื้อของพวกนี้ให้เธอ มันเป็นของ
เธอ ต่อไปก็โยนเสื้อผ้าเก่า ๆ และกระเป๋าเก่า ๆ ทิ้งไปได้แล้ว
จริง ๆ แล้วเธอสวยมากนะ แต่งหน้าแต่งตัวแบบนี้ เป็นดาราได้
เลย”

มะอึกลอบมองภูมิ เขากำลังหน้าแดง รวากับเงินอาย
อะไร ริมฝีปากชมพูของเขามีเศษทองติดอยู่

เมื่อเขาเห็นสายตาของเธอ จึงรีบยกมือขึ้นถูปากตัวเอง
ก่อนจะเบือนหน้าไปทางอื่น

หญิงสาวไม่ใส่ใจ ก็มอมองกระเป๋าแบรนด์เนมในมือ
พลางคิดในใจว่า ว่าที่เจ้าบ่าวของเธอร่ำรวยเหลือเกิน แค่นี้คงเป็น
เพียงเศษเงินสำหรับเขา

“ให้แล้วไม่คืนนะคะ” หญิงสาวกอดกระเป๋าแน่น

ภูมิพยักหน้าตอบ

“อ้อ...แล้วอย่าลืมใส่แว่นกันแดดบ่อย ๆ ใส่ตลอดเวลาได้
ยิ่งดีครับ” ปฐวียื่นกล่องแว่นกันแดดยี่ห้อแพงให้แก่เธอ

“ทำไมต้องใส่คะ ฉันไม่ใช่ตารานะคะ อีกร่างฉันสายตาสั้น ใส่แว่นสายตาคู่แล้ว จะมาใส่แว่นกันแดดทับได้ยังไงคะ”

“ถามโง่ ๆ เหมือนคนไม่ได้จบปริญญาตรีนะครับ” บั๊ววีจิกกัด “ใส่คอนแทกเลนส์สิครับ”

มะอึกลงจากรถเมล์ พร้อมถุงพะรุงพะรังที่ได้มาจากภิกขุมิชานทั้งสองข้างของเธอปัดเมื่อยจากน้ำหนักข้าวของ ขาสองข้างเกร็งสั่นเมื่อต้องเดินบนส้นสูง เธอเห็นพิชญ์ เพื่อนสนิท ยืนสูงได้อยู่แต่ไกล เขากำลังรอขึ้นรถเมล์ไปที่ไหนสักแห่งในยามเย็น

หญิงสาวยิ้มกว้าง เธอดีใจที่เจอเพื่อน อย่างน้อยก็มีคนช่วยหิ้วถุงเหล่านี้กลับบ้านให้ ทว่าเมื่อเดินไปถึงพิชญ์ เขากลับมองผ่านเธอ ก้มดูนาฬิกา และเดินไปด้านหลังป้ายรถเมล์ รวากับไม่เห็นเธอ

“ได้พิชญ์” หญิงสาวตะโกนเรียกอย่างโมโห “ตาถั่วรีไรง มัวเหม่ออะไรอยู่วะ”

ผู้ถูกเรียกหันหลังกลับอย่างตกใจ “มะอึกรเธอ นี่แกไปโดนอะไรมา ผีเข้าหรือ”

ผู้ถูกหว่านผีเข้าทำหน้ายักษ์ “นี่ฉันสวายนแก่จำไม่ได้เลยหรือ”

“อ้อ...สวຍกับผีเลย”

“ไม่สวยเหรอะ” หญิงสาวเสียความมั่นใจ เมื่อตอนที่แต่งหน้าแต่งตัวเสร็จ ภูมิทำท่าเหมือนกับชื่นชมในความงามของเธอ แต่เขาคงเสแสร้งแกล้งทำ เพราะเขาเป็นดารา แสดงเก่งอยู่แล้ว เขาคงอยากให้เธอมั่นใจ และยอมเปลี่ยนตัวเอง แต่งตัวตามแบบที่เขาต้องการ เพื่อหน้าตาทางสังคมของเขา

“ทำไมต้องแต่งตัวแบบนี้ล่ะ ฉันจำแกไม่ได้เลยนะเนี่ย อย่างกับเป็นคนละคน” ชายหนุ่มช่วยหญิงสาวถือถุงหลายสิบใบ “แล้วทำไมมือเติบ ซ้อปปั๋งอะไรมากมาย นี่ยังเพิ่งกลางเดือนอยู่เลยนะ งานก็ไม่มี เดียวนำอำนาจกับน้ำมะลิก็ดูเอาเหรอก”

“ฉันไม่ได้ลำบากเงินพ่อแม่ซั๊กหน่อย ภูมิซื้อให้ล่ะ เขาอยากให้ฉันแต่งหน้าแต่งตัวแบบนี้” เธอตอบเสียงอ่อน

“นี่แกจะอวดว่าแพรวสวยเหรอะ” พิษณุหัวเราะในคอ “เป๋อ ค.อ.ผ.”

“อะไรวะ มีเล่นคำย่อ”

“คนอวดผิว!”

พิษณุวิ่งนำเข้าไปในซอย พร้อมกับถุงซ้อปปั๋งสิบใบ มะอึกหัวเราะ พลังกรุ่นด่า แต่ก็รีบวิ่งตามเพื่อนที่ชอบกวนประสาทมาตั้งแต่เด็ก ทว่ากลับพลัดตกชั้นรองเท้า ซ้อเท้าพลิกและล้มลงในคูน้ำข้างทาง

พิษณุวิ่งหน้าตื่นกลับมาเมื่อเพื่อนลงไปอยู่ในคูน้ำ

“เป็นอะไรี่เรื่อเปลวละ” ชายหนุ่มหน้าเสี่ย รีบวางถุงลงกับพื้น ก่อนจะช่วยหญิงสาวขึ้นมาจากคูน้ำคร่ำ

“กระเป๋าค้นเปื้อนหมดแล้ว” มะอึกกอดกระเป๋าราคาแพง ใบใหม่ไว้แน่น รีบถอดเสื้อแจ็คเก็ตเช็ดกระเป๋าบิหวุ

“ช่างหัวกระเป๋าก่อนได้ใหม่ แกเป็นอะไรี่เรื่อเปลว”

หญิงสาวมองเขาตาเขียว ก่อนจะลุกขึ้นยืน แต่เธอกลับล้มลงนั้งอีกครั้ง ร้องเสียงดัง “อื้อย ข้อเท้าฉันหักแน ๆ เลยแก”

พิชญ์ตกอกตกใจ ขาของเธอทั้งสองข้างเปื้อนโคลนน้ำ คร่ำดำสนิท จึงไม่แน่ใจว่าข้อเท้าของเธอบวมแดงหรือบิตเบี้ยว มากน้อยแค่ไหน

“ช่วยด้วยครับ เพื่อนผมขาหักครับ เรียกรถพยาบาลให้หน่อยครับ”

พิชญ์ตะโกนลั่น ทำอะไรี่ไม่ถูก ในขณะที่ผู้ได้รับบาดเจ็บนั่งร้องโอดโอยกับพื้น ชาวบ้านแถวนั้นต่างมารุมล้อม โชคดีที่ชายคนหนึ่งโผล่เข้ามาแสดงตัวว่าเป็นหมอ ขอดูขาของเธอ

“พี่ชิน!” พิชญ์ร้องเรียกชื่อคุณหมอ รวากับรู้จักกันมานาน

“พิชญ์เหวอ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน โตขึ้นเยอะเลยนะ แล้วนี่ยังตะบอกลอยูรีเปลว” คุณหมอทักทายเพื่อนสนิทของหญิงสาว

“พอเข้ามาหาลัย ๆ ก็ไม่ได้ตะเลเยพี่”

“เฮลโหล” หญิงสาวโบกไม้โบกมือ แยกชายหนุ่มทั้งสองที่ติดกดีใจ ได้พบกันใหม่หลังจากพลัดพรากกันไปนาน โดยลืมไปว่า เธอกำลังเจ็บปวด อยู่ตรงนี้ด้วย

คุณหมอหนุ่มหันมามองหญิงสาวน้ำตาอาบแก้ม “ขอโทษที”

มะอึกเห็นใบหน้าของคุณหมอชัด ๆ ชายหนุ่มอายุ ๓๐ ต้น ๆ ผิวขาว ใบหน้าขาวใส ตาโต จมูกโด่ง รูปร่างสูงโปร่ง ดูสะอาดสะอ้าน หญิงสาวตกตะลึงในความหล่อสะอาดของเขา รวากับฟรีเซนเตอร์โฆษณาผงซักฟอก เขาเทน้ำขวดที่ถือมาราดลงบนขาทั้งสองข้างของเธอ

มะอึกน้ำตาไหล เมื่อเห็นรอยแผลถลอกบนขาทั้งสองข้าง และเมื่อเขาจับข้อเท้าซ้ายของเธอ เธอก็กรีดร้องเสียหลง

“ไม่มีกระดูกหักนะคะครับ แค่อ้าเท้าแพลง”

“อ้าว” พิษณุโพลงออกมา “ร้องซะเสียงดัง นึกว่าขาหักกระดูกทะลุออกมาแล้ว”

ไทยมุงแยกย้าย เมื่อไม่มีอะไรน่าหวาดเสียว ทั้งไว้แต่เพียงมะอึก และพิษณุ โดยคุณหมอหนุ่มวิ่งไปร้านสะดวกซื้อ และกลับมาพร้อมกับถุงน้ำแข็ง

“นั่งพักครู่หนึ่งแล้ว ค่อยยังชั่วขึ้นไหมครับ” คุณหมอถาม

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวน้ำตาไหลพราก “ปวดมาก ลงน้ำหนักไม่ได้เลยค่ะ”

คุณหมอประคบน้ำแข็งที่ข้อเท้าซ้ายให้หญิงสาว ก่อนจะถามหาผ้าพันข้อเท้ากับพิชัญ

“ไม่นะไอ้พิชัญ” หญิงสาวส่ายหน้า แต่พิชัญไม่สนใจหยิบผ้าพันคอผืนใหม่ออกมาจากถุงกระดาษให้คุณหมอ

ในตอนนี้ข้อเท้าซ้ายที่ยังเปรอะเปื้อนโคลนดำอยู่ข้างถูกพันด้วยผ้าพันคอยี่ห้อแพงจนแน่น หญิงสาวได้แต่ถอนหายใจร้องให้กับตัวเอง

“ซาแนลลูกแม่ แม่ขอโทษ”

หญิงสาวมัวแต่เสียอกเสียใจ ไม่ทันได้ขอบคุณคุณหมอที่ช่วยปฐมพยาบาลให้แก่เธอ รู้จากพิชัญเพียงว่า คุณหมอเคยเตะบอลด้วยกันกับพี่ชายของพิชัญ พิชัญเองก็เคยตามไปเตะบอลกับคุณหมอบ่อย ๆ แต่หญิงสาวไม่สนใจเรื่องราวการเตะบอล และการพบเจอกันในรอบสิบปีของพวกเขา เธอสนใจแต่ว่า วันนี้ นอกจากจะเจ็บตัวแล้ว เธอยังต้องถูกต่อว่าจนหูชาแน่ เพราะข้อเท้าแพลง และบาดเจ็บตลอดยกปอกเปิกต่าง ๆ ในขณะทำงานแต่งงานของเธอกำลังใกล้เข้ามาแล้ว

ตอนที่ ๓

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก งานแต่งงานอันแสน
ยุ่งยากได้เริ่มขึ้น นักข่าวนับร้อยมารอร่วมพิธีตั้งแต่เช้ามีด

พิธีเช้าเป็นงานหมั้น ตามมาด้วยพิธีของชาวจีน คือการ
ยกน้ำชา

งานหมั้นไม่มีอะไรมาก นอกจากเป็นการแสดงถึง
แสนยานุภาพของฐานะฝ่ายชาย เขานำเงินสดสิบล้าน เครื่อง
เพชร เครื่องทอง วางหרבานพาน มะอึกกัวเหลื่อเกิน หากมีใจ
คิดจะปล้นวันนี้ คงรวยละแน

หญิงสาวใส่คอนแทกเลนส์ รู้สึกตาแห้งจนคอนแทกเลนส์
มัว พยายามกลอกตาไปมาเพื่อให้ น้ำตาช่วยทำให้คอนแทกเลนส์
หายเคือง ทว่าเธอบังเอิญเห็นใครบางคนที่คุณคุ้นตา ชายร่างสันทัด
สวมชุดสูทสีเทาเรียบร้อย ใบหน้ายาว ผิวขาว ดวงตาสีเขียวนกวน
ประสาท

‘เพื่อนรุ่นพี่ที่ขโมยจูบแรกของเธอไป และเธอก็ไปนอน
ค้างอ้างแรมกับเขาแล้ว’

มะอึกตัวแข็งทื่อ เธอพยายามกะพริบตาถี่ ๆ น้ำตาเริ่ม
ขึ้นมา ทำให้คอนแทกเลนส์หายมัว กลับมาชัดดังเดิม แต่ชายคน
นั้นไม่อยู่แล้ว

เจ้าสาวใจสั่น มองไปทั่วงานแต่ไม่เห็นเขาคีก บางทีเธอ
อาจคิดไปเอง เขาคอนั่นชื่ออะไร หน้าตายังไง เธอยังจำไม่ได้แน่
ชัดด้วยซ้ำ

บ่าวสาวในชุดไทยนั่งพับเพียบเรียบร้อย รับประทาน แลก
แหวน ทำตามลำดับพิธีการอย่างดี ไม่มีขาดตกบกพร่อง เมื่อจบ
พิธีหมั้น บ่าวสาวก็ต้องไปเปลี่ยนชุดสีแดงตามประเพณีจีน เพื่อ
ทำพิธียกน้ำชา

มะอึกสวมชุดกระโปรงยาวสีแดง เคียงข้างภิกษุที่สวมชุด
ผ้าแพรวจีนสีเดียวกัน รวากับจะไปแสดงงิ้ว ทั้งคู่ต้องลงไปในศาลาน
เข้า มอบน้ำชาให้ผู้ใหญ่ จึงไม่เป็นปัญหาสำหรับหญิงสาวข้อเท้า
พลิกที่ยังไม่หายดี ทว่าจำนวนญาติพี่น้องที่ต้องยกน้ำชานั้น
มากมายเหลือเกิน ขนาดว่าปู่และพ่อของภิกษุเสียชีวิตไปนานแล้ว ก็
ยังมีญาติโกโหติกาที่เหลืออีกนับไม่ถ้วน ทำให้เขาทั้งสองข้างของ
เธอปวดร้าวจนน้ำตาแทบไหล

“ทำไมพี่ภูมิญาติเยอะอย่างนี้คะ เขาหนูจะเสียแล้วนะคะ” เจ้าสาวโอดครวญ ทว่าเจ้าบ่าวกลับแสดงสีหน้านิ่ง ไม่บ่งบอกว่าเจ็บปวดอะไรเลยแม้แต่หน่อย เขามียummyให้กลั้งทั้งหลาย แต่ไม่ยกพูดตอบเธอ เห็นเธอเป็นเหมือนอากาศธาตุ

เมื่อจบพิธียกน้ำชา พนักงานนำขนมอีหนึ่งถ้วยมาให้บ่าวสาวบนเวที เจ้าสาวยิ้มกว้าง เธอหิวจนได้กินแล้ว เมื่อเห็นขนมหวานก็น้ำตาเริ่มขึ้นมา

ขนมแป้งกลมเหนียวหนึบสีชมพูในน้ำเชื่อม มาพร้อมไข่ต้มสองฟอง เธอนั่งนับหนึ่งถึงสิบในใจ รอพิธีกรในงานเล่าถึงความหมายของขนมอี ความเหนียวหนึบของแป้งหมายถึงให้คู่บ่าวสาวมีความรักที่เหนียวแน่น สีชมพูของแป้งขนมสื่อถึงความรัก ความสุข และความโชคดี ทั้งนี้ทั้งนั้นบ่าวสาวจะต้องป้อนให้แก่กัน แสดงถึงความเป็นครอบครัวเดียวกัน

เจ้าสาวเริ่มป้อนให้เจ้าบ่าวก่อน โดยเจ้าบ่าวจะต้องกินไข่ทั้งฟอง โดยไม่แบ่งครึ่ง เป็นความเชื่อที่ว่า หากกินไข่ต้มทั้งฟองในคำเดียว จะได้ลูกคนแรกเป็นลูกชาย

ภูมิอ้าปากกินไข่ต้มทั้งฟอง ก่อนจะแสดงอาการขวยเขินเมื่อแขกเหรื่อ และนักข่าวต่างส่งเสียงเชียร์ น่าเอ็นดู ทว่าเมื่อถึงตาของเจ้าสาวที่จะต้องกินไข่ต้มบ้าง เธอกลับอ้าปากกรอ ให้เจ้าบ่าวป้อนอย่างรวดเร็ว

มะอึกอำปากกว้าง กินไข่ต้มทั้งฟองอย่างหิวโหย

“พี่ภูมิटकขนมอึให้หนูด้วย ขอน้ำเชื่อมด้วยคะ” หญิงสาว
กระซิบบอกเจ้าบ่าว

ภูมิจึงटकขนมป้อนเจ้าสาวอีกหลายช้อนตามคำขอ ทว่า
กลับถูกพิธีกรห้ามเอาไว้ก่อน

“ผมรู้ว่าขนมอึอร่อย แต่บ่าวสาวห้ามกินหมดด้วยนะครับ
โบราณเขาให้เหลือไว้ เชื่อว่าจะมีเงินมีทองเหลือกินเหลือใช้ไม่มี
วันหมดครับ”

มะอึกมองพิธีกรตาเขียว พลันนึกสาปแช่งในใจ ‘มารค
หอย’

เมื่อเสร็จพิธี หญิงสาวลุกขึ้นยึดเส้น ยกเข้าเหยียดขา
พยายามยืดกล้ามเนื้อ ทว่าเจ้าบ่าวยังคงนั่งอยู่กับพื้นเหมือนเดิม
ใบหน้าของเขานิ่งเฉยเช่นเคย แต่มีเม็ดเหงื่อผุดบนหน้าผาก
มากมาย

“พี่ภูมิคะ” มะอึกเรียกเจ้าบ่าว แต่เขาไม่ตอบ

ทันใดนั้น ปฐวีวิ่งเข้ามาประคองเจ้าบ่าวอย่างรวดเร็ว
“ไหวไหม แกกินยาแก้ปวดอีกเม็ดดีไหม”

เจ้าสาวตกใจ เธอเพิ่งนึกได้ว่า เขาผ่าตัดเอ็นหัวเข่าไปเมื่อ ปีก่อนโน้น คงจะเจ็บปวดทรมานมาก จากการต้องนั่งคุกเข่าเป็น ชั่วโมงแบบนี้

มะอิกช่วยประคองปีกซ้ายของเจ้าบ่าว พยุงเขาลุกขึ้นยืน เขาขบกรามแน่น รวากับพยายามฝืนความรู้สึกเจ็บปวด ไม่แสดง ให้ใครเห็น แต่แขนของเขาที่โอบไหล่เธอเกร็งแข็ง มือเห็งอึดของ เขาเกาะเธอเอาไว้แน่น หากปราศจากเบาะรองพื้นและบัลลูนรอบๆ ทำให้แก้มเขามีสีสัน ใบหน้าของเขาคงซีดเผือดราวกับคนจะเป็น ลม

“ไหวไหมคะพี่ภูมิ”

“แล้วเธอล่ะ ไหวหรือ เธอตัวเองให้รอดก่อนเถอะ” เจ้าบ่าวดูเจ้าสาวที่กะเผลกประคองเขาเดิน ข้อเท้าของเธอยังไม่ หายดี ยังเสนอหน้ามาช่วยประคองเขาอีก

“เตี้ยอึดค้อมทั้งคุณนั่นล่ะ” บัรวิส่ายหน้า ช่วยพาภูมิและ มะอิกเข้าไปพักยังห้องด้านหลัง เพื่อแต่งหน้าทำผม เปลี่ยนชุด สำหรับการสัมภาษณ์ต่อไป

เจ้าสาวลอบมองเจ้าบ่าวที่มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก พลันนึกขำ สะตาวีชีวิตตัวเอง ต้องแต่งงานกับเจ้าบ่าวอายุมาก ข้อเขาไม่ดี สงสัยต้องเปลี่ยนมาเรียกเขาว่า ลุง เสียแล้ว

มะอิกในชุดเจ้าสาวสีชมพูอ่อน ช่วงบนเป็นเสื้อคอเปิดไหล่ ปิดแขน กระโปรงฟูมลากยาวหลายเมตร จากห้องเสื้อดั่งแบรนด์ไทย เธอดูสวยงามสมอายุ ราวกับเจ้าหญิงน้อย ๆ นั่งนิ่งข้างเจ้าบ่าวสุดหล่อ เบื้องหน้าเต็มไปด้วยไมโครโฟน และเครื่องอัดเสียงจำนวนมากของบรรดานักข่าว

มะอิกยิ้มจนเมื่อยแก้ม นึกรำคาญกับคำถามที่ซ้ำวนไปมา ถามถึงเรื่องราวของเธอ ทำไมเขาจึงเลือกแต่งงานกับเธอ ทำไมถึงแต่งงานเร็ว ท้องก่อนแต่งรีไปแล้ว

“รู้สึกยังงี้บ้างคะ ที่ถูกนักเลงคีย์บอร์ดว่า แฟนฟั่มมิน่าปลวก”

เจ้าสาวหน้าปลวกจูนขึ้นมาทันที นี่คือการเรียกของพวกแฟนคลับที่แอนตี้เธอแน่ ๆ

“คนอื่นจะว่ายังไงผมไม่สนครับ ผมก็เห็นว่าเจ้าสาวผมน่ารักดีครับ” ภูมิตอบสมกับเป็นพระเอกมาดเท ทำให้ผู้ถูกชมยิ้มจนปากแทบฉีกถึงหู

“แล้วข่าวที่ว่าฟั่มมิน่าแต่งงานเพราะต้องการกลบข่าวเกย์จริงไหมคะ” นักข่าวยิงคำถามเด็ด

“ผมไม่ใช่เกย์ครับ ถ้าไม่เชื่อ ก็ถามเจ้าสาวผมดูได้ครับ”

มะอิกเบิกตาโต ทำไมเขาไปยอมมาให้เธอตอบล่ะ “หนูไม่รู้ค่ะ...”

เกิดความเจ็บปวดขึ้น คำตอบของเธอทำให้ทุกคนแปลกใจ หญิงสาวอยากเชกกะโหลกตัวเอง เธอควรจะพูดว่า ไม่ใช่ค่ะ เขาไม่ใช่เกย์แน่นอน แต่เธอดันตอบไปว่าไม่รู้

มะอิกเห็นผู้จัดการส่วนตัวของภิกษุมือขึ้นνωดขมับตัวเองกับคำตอบโง่เงาของเธอ บางทีเธอควรจะคืนปริญญากลับไปให้มหาวิทยาลัยไปจริง ๆ

“...เอาไว้เข้าห้องหอแล้ว หนูจะมาบอกนะคะว่า พี่ภูมิแมนทั้งแท่งรีเปลา่”

คำตอบของเธอเรียกเสียงกรีดร้องมาจนได้ นักข่าวต่างยี้มแบ่น ส่งเสียงยินดีกับการแต่งงานของเจ้าสาววัยใสผู้ยังถือพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงาน

ปฐวีพยักหน้า และยกนิ้วโป้งให้มะอิกในที่สุด ที่จบประโยคได้สวย สมบูรณ์แบบ

ผู้ได้รับคำชมหันไปมองเจ้าบ่าว แต่เขากลับหลบสายตาหันไปทางอื่น เธอจึงเห็นเพียงหูของเขาที่เป็นสีแดง

หลังจากงานสัมภาษณ์ เจ้าบ่าวเจ้าสาวต้องร่วมพิธีส่งตัวตามฤกษ์ ภายในห้องชุดสุดหรูของโรงแรม เตียนนอนหลังใหญ่โรยด้วยกลีบกุหลาบ บ่าวสาวได้รับพรจากบุพการีทั้งสองฝ่ายแน่นอนว่าเธอพึงออกเพียงครั้งเดียว เพราะทางฝ่ายชายแทบจะ

พูดภาษาจีนทั้งหมด ในขณะที่แม่ของเจ้าสาวร้องไห้ร้องให้เป็น
เฒ่าเต่า

“แม่คะ หนูไม่ได้ไปไหน หนูแค่แต่งงาน ไปหาแม่ได้ทุกวัน
เหมือนเดิมนั่นล่ะ”

ภิกษุหันขวับมาหาเจ้าสาวของเขา “ทุกวันคงไม่ได้”

แม่ร้องไห้สะอึกสะอื้น “คนจีนเขาถือ แต่งเข้าแล้ว ไม่ให้
ออกบ้านอย่างน้อยสามวัน แล้วก็ห้ามกลับมานอนค้างบ้านพ่อแม่
เด็ดขาด ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ”

มะอิกเบิกตาโต พยายามลดเสียงลง “กฎบ้าอะไรเนี่ย
แล้วทำไมไม่มีใครบอกหนูมาก่อน”

มะลิโอบกอดลูกสาวคนโตที่กำลังเป็นฝั่งเป็นฝา ก่อนจะ
ฝากฝังให้ฝ่ายชายดูแลลูกสาวของเธออย่างดี “แม่ฝากด้วยนะภุมิ
ผิดถูกก็ให้อภัยกัน มีปัญหาอุปสรรค ก็จับมือกันฝ่าฟัน สู้ไป
ด้วยกันนะ”

มะอิกน้ำตาไหล ปัญหาประดังประเดเข้ามาเยอะ
เหลือเกิน หลังจากวันนี้ไป เธอจะไม่ได้กลับไปนอนบ้านอีก
จนกระทั่งทำเรื่องหย่าในที่สุด

เมื่อถึงงานเลี้ยงกลางคืน มะอิกก็มีสภาพครึ่งคนครึ่งผี
ใบหน้าม่วงนอนฉาบด้วยเครื่องสำอาง สไตล์ Make Up No Make

Up คือ แต่งหน้าให้ดูเบาบางเป็นธรรมชาติ แต่แท้จริงแล้วหน้าเธอยิ่งกว่าอะไรทั้งมวล เธอติดขนตาสองชั้น สวมคอนแทกเลนส์ที่ทำให้ตาแห้ง ร่างแทบไร้วิญญาณสวมใส่ชุดเจ้าสาวสีครีมขาว พองฟูพองลากยาวหลายเมตร ชุดเจ้าสาวสุดหรูที่ตัดเย็บอย่างเร่งด่วนโดยห้องเสื้อที่เจ้าของปากร้ายที่สุดเท่าที่มะอิกเคยพบมา

“โชคดีที่เจ้าสาวผมลงหน่อย” เจ้าของห้องเสื้อดูความเรียบร้อยบนชุดเจ้าสาวครั้งสุดท้าย “แขนเฟิร์มขึ้นนิด คอค่อยดูยาวขึ้นหน่อย ไม่ดูตันเหมือนอึ้งอ่างอย่างเดิมแล้ว เหนียงก็หายไป ดีนะที่โบท็อกซ์ทำงานแล้ว หน้ากลมเลยดูเรียวกะบาง”

“หนูลดน้ำหนักไปได้ตั้งสี่กิโลเชียวนะคะ จาก ๕๒ เหลือ ๔๘ เลยนะคะพี่”

“แต่ด้วยความสูงไม่ถึง ๑๖๐ เซนติเมตร หนูควรจะน้ำหนักแค่ ๔๐ กิโล ไม่งั้นออกก๊อล้องบวมเป็นศพขึ้นอืดแน่ค่ะ”

มะอิกก้มหน้าลงเมื่อเถียงต่อไม่ได้ เธอลดน้ำหนักลงมาได้ถึงสี่กิโลกรัม ถือว่าเป็นความสำเร็จอย่างสูงมากทีเดียว ครั้งล่าสุดที่น้ำหนักของเธอลงมาแต่ละเข็สนั้นนานมากจนจำไม่ได้แล้ว แต่หลังจากงานแต่งงานวันนี้ เธอจะกิน กิน และกิน ให้สาแก่ใจ ที่ต้องอด ต้องทน ต่อความหิวโหยมานาน

“แล้วนี่ใส่รองเท้าส้นสูงได้ไหม ซ้อเท้ายังไม่หายดีใช่ไหม”

หญิงสาวพยักหน้าด้วยความรู้สึกผิด

“ฉันอยากจะตีเธอนัก เข้าคอร์สเตรียมตัวเป็นเจ้าสาว
ยังไถ่ถึงได้วิ่งตกท่อขาแพลง” เจ้าของห้องเสื้อสั่งให้ลูกน้องรัดคอร์
เซ็ทเจ้าสาวให้แน่นขึ้นกว่าเดิมอีก จนไส้ของเจ้าสาวแทบขึ้นไป
กองอยู่บนราวนมแล้ว

เจ้าสาวแสนสวยยืนคู่กับเจ้าบ่าวสุดหล่อหน้าทางเข้างาน
เลี้ยงในโรงแรมหรู เจ้าสาวใบหน้าสวยสดใสดุเป็นธรรมชาติเกล้า
ผมขึ้นสูง เธอสวมชุดแต่งงานเรียบหรูขาวสะอาด แขนยาวคอ
แหลมลึก ทำให้ลำคอดูยาวงามระหง เหวคอตกิ้วด้วยคอร์เซ็ทที่รัด
แน่นจนเธอแทบหายใจไม่ออก หากเลือดกำเดาไหลและหมดสติ
ไป คงเป็นเพราะสิ่งที่รัดเธออยู่เป็นแน่

เจ้าบ่าวที่ยืนเคียงคู่ส่งยิ้มให้แขกเหรื่อและนักข่าวร่วมพัน
ชีวิต เขาหันซ้ายขวาโพสต์ท่าอย่างเป็นธรรมชาติราวกับรู้มุมกล้อง
ของตัวเอง เขาสวมชุดทักซิโดสีเทาเข้ารูป ทำให้ร่างสูงดูเพรียว
ชะลูดขึ้นไปอีก โชคดีที่เจ้าสาวสวมรองเท้าสูงสี่นิ้ว มิเช่นนั้นคง
เหมือนเจ้าชายสุดหล่อกับหมูแควะ

เจ้าสาวทั้งหิว ทั้งง่วง รู้สึกเพลียเพราะต้องตื่นมาแต่งหน้า
ทำผมตั้งแต่ตีสาม ข้าวปลาแทบไม่ได้ตักถึงท้อง ไม่มีใครอยากให้
เธอกินมากเพราะกลัวท้องป่อง ใส่ชุดไม่สวย ข้อเท้าของเธอก็ปวด

ระบม แต่เธอยังต้องยืนอีกนาน แต่พิธีกรรมอันแสนยุ่งยากกำลังจะจบลงอีกไม่กี่ชั่วโมงจากนี้

เคราะห์ดีที่ทุกอย่างผ่านไปอย่างราบรื่น เว้นก็แต่พิธีการบนเวที หลังจากผู้หลักผู้ใหญ่ประธานในพิธีได้กล่าวอวยพรเรียบร้อยแล้ว ก็เหลือช่วงเวลาของพิธีกร ดาราชื่อดังที่สนิทสนมกับเจ้าบ่าว ถามคำถามบ่าวสาว

พิธีกรหนุ่มหล่อสาวสวยดาราดังถามแซวคู่บ่าวสาวสารพัด เรียกเสียงฮือฮาจากด้านล่างของเวทีครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนใหญ่คำถามก็เหมือนกับที่นักข่าวเฝ้าถามวนมาเป็นเวลาร่วมเดือนอยู่แล้ว ซึ่งมะอึ๊กปล่อยยให้เจ้าบ่าวผู้ท่อบทมาอย่างดีเป็นฝ่ายตอบ

“จะทำลูกกันเมื่อไหร่คะ”

มะอึ๊กถลึงตาโตกับคำถามของพิธีกรหญิง ซึ่งเรียกเสียงกรี๊ดจากแขกเหรื่อได้มาก

“เร็วที่สุด เท่าที่จะทำได้ครับ” เจ้าบ่าวตอบหน้าแดง

มะอึ๊กนึกถึงห้องหอในคืนนี้ เร็วที่สุด คงเป็นคืนนี้ เธอจะต้องเสียความบริสุทธิ์ให้แก่ชายผู้ไม่เคยพุดคุยกับเธอนานเกินหนึ่งนาทึ

ทว่าหลังจากงานเลี้ยงมงคลสมรสในช่วงค่ำจบ เจ้าบ่าวและเจ้าสาวยังคงไม่ได้เข้าห้องหอกันเสียที เพราะยังมีงานเลี้ยง

อาฟเตอร์ปาร์ตี้ เต็มไปด้วยการแสดงจากวงดนตรีชื่อดัง เหล่านักร้องเพื่อนพ้องคนดังของเจ้าปาวสลับกันขึ้นเวที ร้องเพลงยาวกันไปอีก

เจ้าสาวถูกบังคับให้เปลี่ยนชุดสุดท้ายสำหรับงานปาร์ตี้ เธอสวมชุดราตรียาวสีขาวประดับประดาด้วยคริสตัลทั้งตัว ช่วงบนเป็นเสื้อแขนสามส่วน คอแหลมลึก เผยเนินอกขาว เธอสวมเสื้อในตันทรงราวกับหน้าอกได้รับการผ่าตัดเสริมเต้าให้ใหญ่ไปอีกสองคัพ ตัวกระโปรงยาวกรอมข้อเท้าแหวกสูง ให้เห็นผิวขาขาวนวลอ่อนขาเล็กน้อย เธอดูสวยเซ็กซี่จนทำให้ใครต่อใครตกตะลึง

“แกไปอัพหูนกับหมอไหนมาเนีย ตั้งแต่รู้จักกับแกมา แกเป็นเจ้าแม่ไม้กระดานไม่ใช่เหรอ” พิษณุในชุดสูทสีดำถามเจ้าสาวที่นั่งหมดสภาพเคียงข้าง เธอถอดรองเท้าส้นสูงทิ้ง นั่งไขว่ห้างมันไถ่ผสมข้าวขาหมูที่เหลือจากงานเลี้ยงในช่วงหัวค่ำ

“มันคือการหลอกลวงประชาชน พวกดีไซเนอร์เก่งเรื่องพรางตัวมาก อะไรใหญ่ไปให้ปิด อะไรเล็กไปให้เพิ่ม แต่งนั่นเสริมนี้ เอารองพื้นทา ๆ กลบ ๆ ไฮไลต์ เจดตั้ง โน่นนี่ ฉันท้อออกมาสวยเป็นเจ้าหญิงแล้วเห็นไหม” เจ้าสาวตอบ พลางเคี้ยวข้าวด้วย ๆ

“น่ากลัวจริง ๆ นี่มันภาพลวงตาชัด ๆ” พิษณุนั่งมองเพื่อนเจ้าสาวทั้งหลายที่ติดดินอยู่นั่งหน้าเวที ตามบทเพลงแสนสนุก “แกจะเอาอะไรอีกไหม เดียวไปหยิบมาให้”

“เอาเค้กมาเยอะ ๆ เลย ถัว ข้าวเกรียบ ป๊อปคอร์น อะไรก็
โกยมา” เจ้าสาวปอบลงสั่งเพื่อนสนิท

พิธีญ์เดินจากไปท่ามกลางความมืดสลัว แสงไฟวิบวับ
ไปทั่วห้อง สपोर्टไลท์ฉายไปยังเวที จึงไม่มีใครสังเกตเห็นเจ้าสาวที่
นั่งกินทุกอย่างราวกับตายอดตายอยากมาจากไหน

“สวัสดีครับ” ผู้ชายหน้าหล่อเข้ม รูปร่างสูงใหญ่ อายุ
ไล่เลี่ยกับเธอเดินเข้ามาทักทาย

มะอึกวางข้อสงสัยในมือ รีบเช็ดปาก ก่อนจะยกมือไหว้
“สวัสดีค่ะคุณเดฟ”

“รู้จักผมด้วยเหรอครับ” เขาเลิกคิ้ว ทำสีหน้าแปลกใจ
มะอึกยิ้มกว้าง “ใครจะไม่รู้จักพระเอกดาวรุ่งพุ่งแรงอย่าง
คุณ เดฟ ดลพัฒน์ล่ะคะ”

ชายหนุ่มเสียผม สงี่ยมหวานให้ใจละลาย ก่อนจะนั่งลง
ข้างเธอ “ผมไม่คิดเลยนะครับว่าคุณมาวันนี้จะรู้จักผมด้วย เคยดู
ละครของผมเหรอครับ”

หญิงสาวพยักหน้า “ละครเรื่อง คุณชายง่อย ที่คุณเดฟ
แสดงล่าสุดสนุกมากค่ะ หนูกับเพื่อน ๆ ติดกันอมแอมเลยคะ”

เดฟยิ้มตาม ก่อนจะยื่นมือมาเช็ดมุมปากให้แก่เธออย่าง
ใกล้ชิดสนิทสนม “น้ำจิ้มข้าวมันไก่ติดนะครับ”

เศษเต้าเจี้ยวสีน้ำตาลเข้มติดบนปลายนิ้วของเขา ทำให้หญิงสาวแทบอยากมุดดินหนี แต่ก็รู้สึกใจเต้นกับสัมผัส ไม่คิดเลยว่าพระเอกหนุ่มคนดังจะไม่ถือตัว ทั้งยังเป็นกันเองกับผู้หญิงธรรมดาอย่างเธอ

“เฮ้ย...นี่ถั่ว ข้าวเกรียบ ป๊อปคอร์น เค้กช็อกโกแลต ไอติมที่แกเรียกร้อง” พิชญ์วางจานขนมและของว่างต่าง ๆ ลงบนโต๊ะ

มะอึกรีบส่ายหน้า หันไปแก้ตัวกับพระเอกดาวรุ่ง “ไม่นะคะ หนูไม่ได้สั่งเลย แต่เพื่อนหนูเป็นคนมีน้ำใจ กลัวหนูจะหิว เอาอาหารมาเสิร์ฟให้ถึงทีเลย”

พิชญ์ขมวดคิ้ว ก่อนจะเข้ามากระซิบบ้างหูเพื่อนสาวที่กำลังเสแสร้ง “แกไม่ได้สั่ง แต่แกจิกใช้ฉันเยี่ยงทาส ให้เอาอาหารมาเสิร์ฟถึงปาก อีปอบ”

มะอึกส่งตาเขียวให้เพื่อนปากร้าย ก่อนจะหันไปยิ้มให้พระเอกต่อ

“งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ เชิญคุณมาลินีกินตามสบายครับ” ชายหนุ่มร่างสูงเดินหายไปใต้วงแขนหน้าเวที ทั้งให้มะอึกนั่งพัก

“ทั้งหล่อ ทั้งสุภาพ ดาราเขาเป็นคนหรือเทวดากันนะ”

“อู๊ย” พิชญ์แก้มองน้ำลายใส่เพื่อนสาวที่กำลังมโน “แกแต่งงานแล้ว และกำลังจะเข้าหอลงโรงกับพระเอกสุดฮ็อตตลอด

กาลนะ สนใจอะไรกับพระเอกอายุน้อยที่แสดงละครได้แค่เรื่องเดียวอย่างไฉนนั้น”

มะอิกหันไปมองค้อนเพื่อนสนิท ก่อนจะตักเค้กเข้าปากจริงอย่างที่เขารู้ว่า ค้อนนี่เธอจะตกเป็นภรรยาของพระเอกคนดังตลอดกาล เธอกำลังเป็นเจ้าสาวที่โชคดีที่สุดในโลก

ภิกษุณีอยู่บนเวทีกับบรรดาเพื่อน ๆ ในวงการบันเทิงอย่างสนุกสนาน ใบหน้าของเขาแดงก่ำ คงเพราะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาก ในขณะที่เจ้าสาวนั่งอึดบนเก้าอี้ข้างเวที หมดสภาพ หน้าตาของเธอกำลังหย่อน

“ฉันง่วงมากเลยพิชัญ ไม่ไหวแล้ว”

เพื่อนสนิทของเจ้าสาวกวาดสายตามองไปยังด้านหน้าเวที เพื่อนเจ้าสาวคนอื่น ๆ และน้องชายของเจ้าสาวกำลังเต้นแร้งเต้นกา สนุกไปกับดนตรีสด ส่วนพ่อแม่และญาติของเจ้าสาวก็ขอตัวกลับไปนั่งชองที่บ้านเสียแล้ว

“เฮอ เดียวฉันไปส่งแกนห้องเอง”

พิชัญประคองเจ้าสาวที่เดินเท้าเปล่าขึ้นไปยังห้องสวีทของโรงแรมหรู ซ้อเท้าของเธอยังไม่หายดี อีกทั้งยังต้องเดินบนรองเท้าส้นสูงทั้งวัน จึงทำให้ปวดร้าวกว่าเดิม

ทั้งสองเปิดประตูเข้าไปในห้องชุด ซึ่งเต็มไปด้วยดอกไม้
ส่งกลิ่นหอมไปทั่ว บนเตียงขนาดใหญ่รอยกัลลิมกุหลาบสีแดงเป็น
รูปหัวใจ

มะอิการู้สึกใจหาย คืบนี้เธอจะต้องตกเป็นของสามีของ
เธอ

“ฉันไปแล้วนะ ขอให้โชคดี” พิชญ์ส่งลาหน้าประตู ไม่
เข้าไปในห้อง

“เดี๋ยวก่อน” หญิงสาวหันกลับมาจับมือของเพื่อนสนิทไว้
“ขอบใจนะพิชญ์ แกเป็นเหมือนญาติผู้ใหญ่ของฉันเลย มาส่งฉัน
ถึงห้องหอ และเป็นคนสุดท้ายที่อวยพรฉันในคืนนี้”

พิชญ์มองหญิงสาวแค้นแดง ดวงตาของเธอมีน้ำตาเริ่ม
เป็นประกาย แต่เธอพูดเสียงยานคางแปลก ๆ

“นี่แกแอบดื่มเหล้าหรือ”

“กินแชมเปญไปขวดหนึ่ง ฉันแอบเอามาซ่อนไว้ได้เก้าอี้”

“อ้าว ฉันก็นึกว่าแกกินสไปรท์ เห็นกินกับแก้วพลาสติก”

“ของแพง ต้องแอบกินคนเดียว” หญิงสาวหัวเราะ แต่
เพื่อนสนิทกลับปิดประตูใส่หน้า ไม่ทันบอกลาอย่างเป็นทางการ
คงจะโกรธที่เธอไม่แบ่งแชมเปญ

หญิงสาวจงใจดื่มให้เมา ต้องการข่มใจที่ต้องเอาตัวเข้าแลกกับเงิน คื่นนี้เธอจะต้องเสียความบริสุทธิ์ให้กับผู้ชายที่ยังไม่รู้จักกันดี

เธอเข้าไปอาบน้ำ ล้างหน้า ใช้เวลาร่วมชั่วโมงในการรื้อผมที่โดนสเปรย์อัดแน่นมาตั้งแต่เช้ามืด อีกทั้งกับติดผมอีกนับร้อยตัวที่ฝังอยู่ในผมตีพองของเธอ รวมถึงการเช็ดล้างเครื่องสำอางที่พอกหนานบนใบหน้า

“เฮ้อ...ค่อยกลับมาเป็นมะอีกคนเดี๋ยวหน่อย” เธอมองเงสะท้อนในกระจก หญิงสาวหน้าไลน์ซีด ผมกระเซิงมองกลับมายังเธอ

มะอีกขึ้นไปนอนบนเตียงนุ่ม พยายามอย่างมากที่จะไม่ทำให้กลับถูกลาภกระจาย เธอมองดูนาฬิกาบอกเวลาตีหนึ่ง นึกแปลกใจที่เจ้าบ่าวยังไม่ขึ้นมาเสียที สงสัยงานเลี้ยงจะยังไม่เลิกรา แต่เธอทนความง่วงอีกต่อไปไม่ไหว จึงผล็อยหลับไป

มะอีกลืมตาขึ้นอีกครั้ง มีความรู้สึกหนักบริเวณหน้าอก และขา ขยับตัวไม่ได้

“ผีอำ”

ห้องมืดสนิท เธอมองแทบไม่เห็นอะไร มีแสงลอดเข้ามาจากผ้าม่านกันแสงเนื้อหนา บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นเวลาเช้าแล้ว

เธอลองเอื้อมมือไปจับสิ่งที่ทับอยู่บนหน้าอกของเธอ มันคือ ท่อนขา ของใครบางคน

เธอเกือบลืมนึกไปสันทว่าตัวเองแต่งงานแล้ว เธอคงนอนร่วมเตียงกับสามีของเธอ ไม่คิดเลยว่าเขาจะนอนดินขนาดนี้

เธอเอื้อมไปเปิดโคมไฟที่หัวเตียง ทว่าท่อนขาที่ทับอยู่บนตัว กลับไม่ใช่ของสามีเธอ

“คุณปัฐวี!”

ไม่มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้น ปัฐวีไม่ตื่น เขานอนขวางเตียง ขาข้างหนึ่งพาดอยู่บนหน้าอก อีกข้างอยู่บนขาของเธอ

เมื่อมองไปในความมืดสลัวอีกฟากหนึ่งของเตียง จึงเห็นสามีของตัวเอง เขานอนกลับหัวกลับหาง หัวอยู่ที่ปลายเท้า ขาอยู่บนหมอน ศีรษะของปัฐวีหนุนหน้าท้องของเขาแทนหมอน

หญิงสาวค่อย ๆ ผลักขาของปัฐวีออกจากกว้าง ลูกขึ้นนั่งแต่เมื่อวางเท้าลงไปบนพื้น กลับเหยียบลงบนร่างของใครอีกคน

หญิงสาวเกือบกรีดร้องออกมา เมื่อเปิดไฟทั้งห้อง และเห็นร่างของผู้ชายอีกนับสิบ นอนเกลื่อนทั่วห้อง ไม่ว่าจะเป็นบนโซฟา หรือพื้นพรม

พ่อและแม่ของมะอิกตกอกตกใจ เมื่อเห็นลูกสาวโผล่มาที่บ้านตั้งแต่เช้า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมหนีกลับมาบ้าน”

“จะไม่ให้หนีได้ยังไงคะ ตื่นมาพบศพคนเมานับสิบในห้องนอนตัวเอง กลิ่นละมุดเหม็นคลุ้งไปหมด”

แม่ของหญิงสาวเข้าโอบกอดลูกที่กำลังขวัญผวา “โอ...ขวัญเอ๋ยขวัญมา เมื่อคืนพี่ ๆ เขาคงปาร์ตี้กันหนักไปหน่อย”

“รีบกลับไปหาภิกษุมิชะ โบราณเขาถือ ห้ามเจ้าสาวออกจากบ้านเจ้าบ่าวอย่างน้อยสองวัน” พ่อส่ง

“แต่นี้โรงแรมนะคะ”

“เหมือนกันนั่นละ อยู่กับสามีตัวเอง อย่าแยกจากกันแบบนี้ โบราณเขาถือ”

หญิงสาวถูกจับขึ้นรถพร้อมเสื้อผ้าและข้าวของ นำตัวไปส่งยังโรงแรมอีกครั้ง

เมื่อไปถึงห้องพัสดุหุของโรงแรม หญิงสาวพบเพียงห้องเปล่าที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหล้า และกลิ่นอาเจียน

เสียงไอ้ก้อักดังมาจากห้องน้ำ ใครบางคนกำลังอาเจียนอย่างเอาเป็นเอาตาย

มะอึกกอยากถอยหลังกลับออกมา แต่พ่อและแม่ของเธอไม่ยอม

“อย่าออกมาจากห้องหอดีก”

ประตูปิดใส่หน้าหญิงสาว ทั้งให้เธอต้องเข้าไปดูผู้ที่กำลัง
อาเจียนอย่างหนักในห้องน้ำ

ชายหนุ่มร่างสูงเปลือยท่อนบน สวมเพียงกางเกงสแลกสี
เทา นั่งเกาะคอห่าน หน้าแดงก่ำ

“คุณปัฐไปไหนคะ ทำไมไม่มาดูแลฟี่ภูมิ” มะอึกจำใจต้อง
เข้ามาช่วยลูบหลังให้เขา

“ปัฐกลับไปพักผ่อนที่บ้านเขาแล้ว” ชายหนุ่มพูดอย่าง
หมดแรง “เธอหายไปไหนมา”

“หนูกลับบ้าน ไปเอาของมาค่ะ” หญิงสาวไม่พูดความ
จริงทั้งหมด รีบหยิบผ้าขนหนูชุบน้ำมาเช็ดหน้าเช็ดตาให้เขา

ชายหนุ่มมองไปยังกระเป๋าใบใหญ่หน้าห้องน้ำ ก่อนจะ
หลับตาลง สภาพอดโรยของเขาทำให้เธอต้องพุงเขาไปนอนบน
เตียงต่อ

ชายร่างสูงใหญ่ กล้ามเนื้อแน่น มีน้ำหนักมากพอตัว กว่าจะ
ถึงเตียง หญิงสาวแทบหมดแรง เธอรินน้ำให้เขาดื่มไปหนึ่งแก้ว
กังวลว่าเธอจะมีอาการเมื่อดังหนัก

“ฟี่ภูมิปวดหัวไหมคะ อยากได้ยาแก้ปวด กาแฟ หรือ
เครื่องดื่มอะไรแก้เมื่อดังหน่อยไหมคะ เดี่ยวหนูลงไปซื้อมาให้”
มะอึกถามสามีที่นอนหลับตา เธอห้ามสายตาดูตัวเองที่จ้องมอง
หน้าอกแน่นของเขาไม่ได้ จึงรีบห่มผ้าปิดถึงคอให้แก่เขา

“ไม่เป็นไร ฉันอยากนอนมากกว่า”

มะอึ๊กปล่อยให้เขานอนต่อไป เธอนั่งเฝ้าเขาจนผลอหลับไปเช่นกัน

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

มะอึ๊กตื่นตัวขึ้นจากเตียงเมื่อได้ยินเสียงคนเคาะประตูห้อง

“ไฉ่หย่า นี่ก็โม่งกี้ยามแล้ว ทำไมอาเพิ่งยังไม่ตื่นอีก” เสียงโหวกเหวกเป็นเจ๊กตื่นไฟของแม่สามีทำให้มะอึ๊กตาสว่างในทันที

“ใครนะคะ” หญิงสาวขมวดคิ้ว

อาม่าของภิกษุมิย้มแห้ง ๆ ให้แก่สะใ้คนใหม่ “อาภุมิยังไม่ตื่นหรือ นี่จะบ้ายโม่งแล้ว”

“เมื่อคืนพวกลื้อทำอะไรกันมากมาย ทำไมสภาพห้องเป็นแบบนี้” แม่สามีเดินผ่านกองหมอนที่ตกลงมาจากโซฟา กระจัดกระจายบนพื้น เสื้อผ้าของเจ้าบ่าวถูกถอดทิ้งไว้ปลายเตียง กลีบดอกกุหลาบที่เคยอยู่บนผ้าห่มกระจายไปทั่วห้อง และเมื่อเห็นลูกชายคนเดียวของเธอที่นอนหมดสภาพบนเตียงเปลือยท่อนบน ก็ตกใจ “พวกลื้อจะทำลูกกันภายในคืนเดียวหรือ?”

มะอึ๊กหน้าแดง รีบยกไม้ยกมือปิดระวิง ปฏิเสธเสียงดัง “ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะคุณแม่!”

หญิงสาวหน้าแดงตลอดทาง นั่งกอดเหล่าชุดแต่งงานฟูฟอง ที่กินเนื้อที่ไปหนึ่งที่นั่งข้างเธอ อีกข้างต้องเบียดไหล่กับชายหนุ่มสุดหล่อ แต่หน้าซีด ทำท่าจะอึดอัดระอมน บนเบาะหลังของรถตู้คันใหญ่ คนขับรถเป็นโซเฟอร์ อาม่านั่งเคียงข้างแม่ของภิกษุ ซึ่งพูดไม่หยุดตลอดทาง

แม่สามีร่ายยาวถึงค่าใช้จ่ายในงานแต่งงานอันแสนแพงเมื่อคืน ตลอดจนถึงรูปถ่ายที่เธออยู่ในโลกอินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์

“ทำไมรูปมันขายย อ้วนขนาดนี้ได้ยังไง ช่างภาพของเว็บไซต์นี้มันไม่ได้เรื่อง” แม่สามีบ่น จมึ้นหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเอง “ดูรูปเจ้าสาวสิ หน้าบานเป็นกะละมังเลย”

มะอึกกลืนน้ำลาย ไม่กล้าดูรูปงานแต่งงานของตัวเองในอินเทอร์เน็ต กลัวคิดมากกับคำวิจารณ์ของผู้คน

“แต่ลูกชายหม่อม้าหล่อที่สุด ทั้งสูง ทั้งหุ่นดี หน้าเรียวยาว หล่ออย่างกับเจ้าชาย...”

อื๊แหวะ!

ภิกษุอาเจียนใส่ชุดเจ้าสาวบนตักของภรรยาตัวเอง

“ไ้อหยา อาเพ็ง ลี้ออวกในรถไม่ได้นะ อาตือเพ็งล้างรถมาเมื่อวาน”

มะอึกกกลกตกตาดบน แทนที่ทุกคนจะกังวลเรื่องรถที่ล้างมาใหม่ ควรจะสนใจเธอและชุดแต่งงานของเธอมากกว่าที่รองรับกองอาเจียนของภิกษุณี

แต่ที่แน่ ๆ ชื่อเล่นของภิกษุณีไม่ใช่ ภูมิ คือ เพ็ง!

ตอนที่ ๔

‘นี่คือสถาน แห่งบ้านทรายทองที่ฉันปองผู้ ฉันยังไม่รู้ เขา
จะต้อนรับ ข้าผู้เพียงไหน...’

หญิงสาวรู้สึกตัวเองเหมือนพจมาน สว่างวงศ์ ยืนถือ
กระเป๋าลากไปใหญ่แทนชะลอม เงยหน้ามองบ้านหลังโตมโหฬาร
บ้านขนาดมหึมาสีขาวสองชั้นมีเสาโรมันตั้งหน้าประตูเหมือนใน
ละคร

คนรับใช้ในบ้านต่างมาช่วยกันขนข้าวของลงจากรถ พยุง
ตัวภิกษุณีเข้าไปในบ้าน ทั้งให้เธอยืนตกตะลึงกับบ้านหลังใหญ่ บน
พื้นที่กว้างของเศรษฐีตระกูลนี้

หญิงสาวถอนหายใจ ไม่เข้าใจว่า ต้นตระกูลเธอหอบเลื้อ
ฝันหอมอนไปมาจากหมู่บ้านเดียวกันในจีนแผ่นดินใหญ่ แต่ทำไม
ถึงไม่ร่ำรวยแบบเขาบ้าง

มะอิกเดินตามหลังคนรับใช้ อุ่มชุดแต่งงานตัวเองที่ยัง
เป็นอาเจียนของสามี ขึ้นบันไดกลางบ้านไปยังชั้นสอง ซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วยห้องหับนับสิบห้อง

หญิงสาวมัดแต่อาปากค้ำกับขนาดตัวบ้านที่ใหญ่โต คิด
ว่าคงจะต้องหลงทางในช่วงแรกเป็นแน่

“สะใภ้คนแรกของตระกูลมาแล้วหรือ”

มะอิกหันไปมองตามเสียงของชายคนหนึ่ง เปิดประตู
ออกมาจากห้องที่เธอกำลังเดินผ่าน

หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ตามมารยาทที่ดี แต่เมื่อเห็นหน้า
ขาวของเขาก็อาปากค้ำ ทำหน้าเหมือนเห็นผีกลางวันแสบ ๆ

“นี่คุณพอลค่ะ เป็นลูกพี่ลูกน้องของคุณภูมิ อายุคงจะ
มากกว่าคุณซักสองสามปีมั้งคะ” แม่บ้านแนะนำชายที่ขโมยจูบ
แรกของเธอไป เขาคือฝันร้ายของเธอ ฝันร้ายกำลังมองหน้าเธอ
พร้อมรอยยิ้มกวนประสาท เขาหน้าตาคล้ายภูมิเล็กน้อย
เพียงแต่ไม่หล่อเท่า และยังเตี้ยกว่า

“นี่คุณมะอิกค่ะ เป็นภรรยาของคุณภูมิ” แม่บ้านแนะนำ
ให้พอลรู้จักกับเธอ

เขายิ้มมุมปาก เดินเข้ามาใกล้เธอ แต่กลับชะงักเท้า ยก
มือขึ้นปิดจมูก “เหม็นอย่างกับอ้วก เธอชื่อว่าจะไรนะ...มะอ้วก”

หญิงสาวยิ้มแห้ง อาเจียนของภิกษุมิเปราะะเปื้อนเสื้อผ้าของเธอ และชุดแต่งงานที่เธอชอบหิ้วมา “ซื้ออะไรอีกคะ”

“อย่างนี้ต้องซื้อ มะอั่วก แล้ว โอย เหม็น ไม่ไหวแล้ว” ชายหนุ่มถอยหลังกลับ ปิดประตูห้องใส่เธอเสียดื้อ ๆ

หญิงสาวผู้ถูกตั้งชื่อใหม่เกลียดอาเจียนของสามีตัวเอง ก้าวเท้าวิ่งตามคนรับใช้ไปยังห้องของภิกษุมิที่อยู่ถัดไป ด้วยอาการจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทำไมเขาจะต้องเป็นลูกพี่ลูกน้องของสามีเธอ และยังอยู่ห้องติดกันกับเธอด้วย

ห้องของภิกษุมิใหญ่โตกว้างขวาง มีส่วนที่เป็นห้องนั่งเล่น เชื่อมต่อกับประตูห้องนอน และมีห้องน้ำในตัว รวากับเป็นห้องชุดบนคอนโดมิเนียม

ห้องนั่งเล่นกว้างขวาง โซฟาหนานุ่มตัวยาวสองตัวชิดขอบผนังเป็นตัวแอล มีทีวีจอยักษ์ติดข้างฝา เครื่องเล่นเกมส์ และแผ่นเกมส์มากมายเป็นตั้งอยู่ในตู้

สาวใช้ยื่นผ้าเช็ดตัวให้แก่มะอึกที่กำลังมองห้องใหญ่ รวากับเป็นบ้านนอกเข้ากรุง “คุณภุมิสั่งให้คุณมะอึกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนคะ ส่วนคุณภุมิจะนอนนอนพักก่อนคะ”

หญิงสาวลอบมองภายในห้องนอนที่เชื่อมกับห้องนั่งเล่น เห็นภิกษุมิกำลังถอดเสื้อ ก่อนจะล้มตัวลงนอนบนเตียงนุ่ม

มะอึ๊กหน้าแดง ถึงเธอจะแต่งงานกับเขาแล้ว แต่ก็ยังไม่
คุ้นชินกับการเห็นเขาถอดเสื้อ เธอมีน้องชาย เห็นเขาถอดเสื้อโชว์
ก้ามมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่เคยเห็นกล้ามเนื้อของชายผิวขาวหน้า
หล่อแบบนี้มาก่อน

ขวดยาสระผม ครีมนวด สบู่ โลชั่น สารพัดชนิดวางเรียง
รายในห้องน้ำ ทั้งยังมีครีมบำรุงผิวนับสิบกระปุกวางตั้งอย่าง
เรียบร้อย ไม่คิดเลยว่าพระเอกหนุ่มจะต้องมีขั้นตอนในการบำรุง
ผิวมากมาย เยอะยิ่งกว่าผู้หญิงแท้ ๆ อย่างเธอเสียอีก

หลังจากแช่น้ำอุ่นในอ่าง สระผม ทำความสะอาดร่างกาย
และผ่อนคลายเรียบร้อยแล้ว จึงเดินออกมา ตั้งใจจะแต่งตัวในห้องน้ำ
เลย ทว่ากลับลื่นผ้าเช็ดเท้า ล้มก้นจ้ำบ้ำ เสียงดังในห้องน้ำ ช็อ
เท้าเจ้ากรรมยังไม่หายดี ปวดระบมหนักกว่าเดิม ทั้งยังบั่นท่ายซ้ำ

หญิงสาวชะงักหัวออกมา เห็นประตูห้องนอนของภริมา
ปิดสนิทดี เขาคงไม่ตื่นจากเสียงดังที่เธอทำ เมื่อแต่งตัวเสร็จ จึง
ตั้งใจออกไปทักทาย และแนะนำตัวให้กับผู้อาศัยร่วมชายคาใน
บ้านหลังนี้ตามมารยาท

เมื่อเปิดประตูออกไป กลับพบกับผู้อาศัยข้างห้องคนเดิม
ที่ไม่อยากพบเจอ

“ทำอะไรกันเสียงดังสนั่น”

“หนูลื่นล้มนในห้องน้ำคะ” หญิงสาวยกมือขึ้นลูบบนท้าย
ตัวเองที่ยังเจ็บไม่หาย

“แล้วทำอะไรกันในห้องน้ำ ถึงได้ลื่นล้มนล่ะ” เขายิ้มมุม
ปาก

มะอึกถลึงตาใส่ “คิดอะไรบัดสีบัดเถลิงอยู่เหรอกะ หนูลื่น
พรมห้องน้ำล้มนเองคะ”

ชายหนุ่มยกไหล่ “แล้วเฮียภูมิล่ะ”

“นอนอยู่คะ”

“จัดหนักกันขนาดนั้นเลยเหรอก ถึงได้สลบทันทีหลังเสร็จ
ภารกิจ”

มะอึกหมดความอดทน “พี่คะ...หนูคิดว่ามันเป็นเรื่อง
ส่วนตัวของหนูนะคะ แล้วการที่พี่คิดและพูดแต่เรื่องสัปดน
ตลอดเวลา หมายความว่าพี่เป็นคนหมกมุ่น หรือว่าไม่มีมารยาท
กันแน่คะ”

เสียงปรบมือดังมาจากญาติผู้ใหญ่ผู้อาวุโสของตระกูล

“พูดได้ดีอหมาย” อาม่ายิ้มกว้าง เผยฟันปลอมทั้งแถบ
“อย่างอาเฟี้ยวต้องเจอคู่ปรับผีปากกล้าแบบนี้”

“ผมชื่อ พอล ครับ อาม่า”

“อ้าวไม่ชอบชื่อฝรั่ง ลือเป็นคนจีน ก็ต้องใช้ชื่อจีนสิ”

พอลกอดอก ขมวดคิ้ว ห่อปากรารวกับเด็กเล็ก ๆ

“โอ้ อาไชยตี ลี้อต้องอย่าลืมกำพืดของลี้อ ถึงลี้อจะจบจากเมืองนอกเมืองนา มา ลี้อก็ต้องอย่าลืมชื่อจีนของลี้อ”

“มันเกี่ยวกันไหมเล่าอาม่า” พอลดถอนหายใจ ก่อนจะกลับเข้าห้อง ปิดประตูเสียงดัง

อาม่าสายศิระชะ ลี้ออย่าถือสาอาเพียวเลย อิมารยาทไม่ดี ไปเรียนเมืองนอกมาตั้งแต่ยังอยู่มัธยม อีเป็นลูกคนเดียวของลูกชายคนรองของอ้าว ถือว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับอาตั่วตี ผัวลี้อ”

มะอิกสะดุ้งทุกที ยังไม่คุ้นชินกับการเป็นคนที่มี ผัว แล้วอีกทั้งยังไม่พอใจกับการต้องอยู่ข้างห้องลูกพี่ลูกน้องของสามีที่คอยยียวนกวนประสาท ทั้งยังเรื่องในคืนนั้นที่ไม่อยากจะรื้อฟื้นกับเขาอีก

เย็นวันนั้นมะอิกต้องนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับคนทั้งครอบครัวที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ นอกจากคุณย่า คุณแม่ของภิกษุมิที่เธอรู้จักดีแล้ว ยังมีคุณอาผู้ชาย อาสะไก้ คุณอาผู้หญิงคนโต คนเล็ก และคุณอาเขย ลูกสาวของคุณอาวัยห้าขวบ และ ลูกชายของคุณอาผู้ชาย ที่เธอไม่ถูกชะตาด้วย คนแรกที่บ้าน

มะอิกทบทวนความจำ ผึกเรียกชื่อทุกคนในครอบครัว “อาม่า หม่าม้า อาเจ็กตง อาซิมฟ้า อาตั่วโกว อาไชยโกว อาเตี้ย อาหมวยเพ่เพ่ และอาเฮียเพียว”

“พอล!”

หญิงสาวหัวเราะ “อาเฮียพอล ก็อาเฮียพอลค่ะ”

“ครับ อาซ้อมะอ๊วก”

มะอ๊วกหยุดหัวเราะ มองลูกพี่ลูกน้องของสามีตาเขียว เขาอายุมากกว่าเธอสองสามปี แต่มีนิสัยเหมือนเด็กกว่าเธอสักสิบปี

“แล้วนี่พี่ปัฐไปไหนล่ะครับ พอเฮียภูมิมีเมียจริง ๆ ก็ไม่กล้ามานอนค้างที่บ้านเราเหมือนแต่ก่อนเลยหรือไง นี่ตอนแรกผมก็นึกว่าพี่ปัฐเป็นเมียเฮียภูมิไปแล้วนะเนี่ย” พอลหัวเราะในคอ แต่มะอ๊วกไม่นึกชั้นด้วย

หญิงสาวเอะใจว่า ภูมิจะเป็นเกย์อย่างที่นักข่าวเขียนคู่ขาของเขาอาจคือ ปัฐวิ ก็เป็นไปได้

“พูดอะไรของแก ไข้ปัฐมันต้องไปเคลียร์บัญชี สิ้นเดือนแล้วนี่ เดียวอีกไม่กี่เดือนก็ต้องไปยื่นภาษีให้ฉันอีก” ภูมิพูดเสียงเข้ม ก่อนจะให้ทุกคนนั่งประจำที่ เพราะจะต้องทำพิธียกน้ำชาตามประเพณี เมื่อสะใภ้เข้าบ้านวันแรกหลังแต่งงาน

มะอ๊วกตาโตเมื่อได้รับเงินทองมากมายเป็นของขวัญ เพื่อคู่แต่งงานใหม่จะได้นำไปตั้งตัวตามประเพณี

“มีลูกมีหลานให้อ๊วไว ๆ นะอาเพ็ง อามะอ๊วก อ๊วคงอยู่ได้อีกไม่นาน อ๊วทนรอไม่ไหวแล้ว” อาม่าเข็ดน้ำตา

“ครับ”

มะอึกหันไปมองสามีตัวเองที่ตกปากรับคำหญิงชราด้วยเสียงหนักแน่น เธอจะต้องทำตามสัญญา รับผิดชอบให้แก่เขา จากนั้นเธอจะได้หย่าขาด มีอิสระจากเขาเสียที

สาวใช้นำขนมอี๋สี่ชมพูมาให้บ่าวสาวตามพิธี แต่คราวนี้เธอสามารถกินขนมให้หมดถ้วยได้อย่างใจปรารถนา

“กินขนมหมดถ้วย เดียวก็กินข้าวไม่ได้หรอก”

“ไม่เป็นไรค่ะ กระเพาะใหญ่ใหญ่” หญิงสาวยิ้มกว้างเมื่อเห็นอาหารบนโต๊ะกลมแบบหมุนได้ ช่างนำพิศมัย ย้วนน้ำลายเธอเหลือเกิน

กับข้าวจานใหญ่นับสิบ ๆ อย่าง ทั้งอาหารไทย และอาหารจีน ส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ทำให้คนที่ต้องควบคุมน้ำหนักมาเป็นเดือนแทบน้ำตาไหล

เปิดพะไล่ ไก่แซ่เหล้า หมูสามชั้นทอด กระเพาะปลา น้ำแดง ไก่ผัดเม็ดมะม่วง ปลานึ่งเต้าซี่ กุ้งอบวุ้นเส้น คะน่าน้ำมัน หอย ผัดกระเจตหมูกรอบ ทอดมันกุ้ง หมี่ซั่ว และอื่น ๆ อีกมากมาย รวากับเสียงฉลองสะก๊ักคนใหม่เข้าบ้าน

หญิงสาวสวาปาม ตักชิมอาหารรสเลิศมากมาย ตั้งอยู่ในภัตตาคารชื่อดัง หญิงสาวเสวยสุขกับอาหารทอด และอาหารที่เต็ม

ไปด้วยไขมัน ซึ่งเธอถูกห้ามไม่ให้กินมาตลอดเป็นเวลานาน บางที่
ที่นี้อาจเป็นสวรรค์สำหรับเธอ

มะอึกวางตะเกียบลง เมื่อท้องของเธอไม่สามารถยัดอะไร
ได้อีกแล้ว “อิมจัง”

สามีหันมามองภรรยาของตัวเอง “กินไปเยอะขนาดนั้น
ไม่ให้อิมได้ยังงี้ละ”

ทว่าเมื่อชนมตบท้ายวางลงบนโต๊ะ มะอึกลับหยิบช้อน
ขึ้นมาเตรียมตักอย่างห้ามใจไม่อยู่

“ไหนว่าอิมงี้”

“ของคาวกับของหวานมันคนละกระเพาะกันค่ะ” มะอึ
ยืม

โอนีแปะก้วยจานใหญ่วางลงบนโต๊ะ ทุกคนเวียนกันตัก
ไปอย่างละเล็กละน้อย มะอึเป็นคนสุดท้ายที่ได้ตักขนม เธอเห็น
ว่า ข้าวเหนียวมูนเหลือเพียงเล็กน้อย มีเผือกกวนและแปะก้วยอีก
ไม่กี่ลูก จึงกวาดเรียบ เก็บโอนีแปะก้วยลงกระเพาะตัวเองทั้งหมด
จนสิ้นซาก

“อามะอึกินเก่งอย่างนี้ดีจริง จะได้พร้อมมีหลานให้อ้ว
เร็ว ๆ” อาม่าชื่นชมในการกินของเธอ

มะอึกรีบตีมน้ำ นึกถึงคืนนี้ที่กำลังรออยู่ เธอจะต้องร่วมเตียงนอนกับสามี โดยที่เธอและเธอมีสติครบสามสิบสอง ไม่เมาเหล้าเหมือนเมื่อคืนอีก

หญิงสาวเดินกะเผลก ก้มหน้าจูดตามสามีไปยังห้องของพวกเขา ใจของเธอเต้นระรัว แผนการผลิตลูกจะเกิดขึ้นอีกในไม่ช้านี้ หากเธอตั้งท้องได้เร็วเมื่อไหร่ สัญญาระหว่างเธอกับเขาก็จะจบเร็วขึ้นเท่านั้น

“นี่สองคนนะ ทำอะไรก็เบา ๆ หน่อยละกัน เกรงใจคนโสดอย่างผมบ้าง” พอลยื่นกอดดอกหน้าประตูดตัวเอง ยิ้มกริ่ม ตั้งใจกวนประสาทเธออีกครั้ง

“แกก็ออกไปหาข้างนอกสิ มัวแต่อยู่บ้าน แล้วเมื่อไหร่จะมีแฟนกับเขาซักที” ภิภูมิไ่ล่ลูกพี่ลูกน้องตัวเองให้ออกไปจากบ้านบ้าง

“ไม่เอาหรอก ไม่อยากออกไปไหนกลัวเกิดเรื่องอีก”

“เออ แกก็ทำตัวดี ๆ หน่อยสิ นาน ๆ ที่ออกบ้านก็ไปหิ้วผู้หญิงเข้าโรงแรม ให้คนค้ำนินทา กัน อาม่าบ่นแก่แทบแย่” ภิภูมิได้ทีสั่งสอนน้องชาย แต่กลับทำให้ภรรยาของเขาสะดุ้งไปด้วย

ข่าวไฮโซนักธุรกิจหนุ่มหิวสาวเมาไรสติเข้าโรงแรมหรู
กลางกรุงลงในหนังสือพิมพ์เมื่อหลายเดือนก่อน แต่โชคดีที่ไม่มี
ใครสนใจ เพราะพอลและเธอไม่ใช่คนดัง

หญิงสาวยื่นหน้าชิด มองไปยังพอลที่ทำสีหน้ามีพิรุณ
เช่นกัน

“เออ ผมขอติดเกมส์ดีกว่า เดี่ยวคีนี่นั่งเล่นเกมส์กับ
เพื่อนออนไลน์ จะใส่หูฟัง เปิดเสียงเกมส์ดัง ๆ เลย จะได้ไม่ได้ยิน
เสียงพวกพี่ทำอะไรกัน” ชายหนุ่มร่างสันทัดแสวงเปลี่ยนประเด็น

ภุมิสายหน้า ก่อนจะเข้าห้องไปอาบน้ำ ทั้งให้ภรรยา
สาวยืนอยู่หน้าห้องคนเดียว

“ทำไมไม่เข้าห้องล่ะ ซ้อมะอ้วก ยังไม่หายเจ็บเหวอ” เขา
มองบั่นท้ายเธอ ตั้งใจทวนประสาท เหมือนคนที่ชอบบระรานคนอื่น
ไปทั่ว

“ที่ไม่ยอมกลับบ้านไปไหน แน่ใจนะคะว่าจะเล่นเกมส์
ไม่ได้แอบดูหนังไปคนเดียว” หญิงสาวหัวเราะในคอบ้าง “เข้าใจ
แล้วว่า ทำไมเสียพอลถึงโสด เพราะปากก็เสีย นิสัยก็เสีย ผู้หญิงที่
ไหนจะหลงมาคบด้วยละคะ”

“แต่ก็มีผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาขโมยจูบฉัน แล้วก็นอนค้างคืน
กับฉันด้วยนะ” เขาทำลอยหน้าลอยตา น่าตบให้คว่ำเสียจริง

“หยุดนะ อย่าพูดถึงเรื่องคืนนั้นอีก มันเป็นแค่อุบัติเหตุ หนูไม่ได้ตั้งใจจะจูบ...ถือว่าไม่ใช่จูบ แล้วหนูก็เมามาก จำอะไรไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย” หญิงสาวลดเสียงเบาแทบกระซิบ

พอลหัวเราะ เข้ามาประชิดเธอ “แต่ฉันจำได้”

หญิงสาวผลักอกเขา ตั้งใจว่าถ้าเขาไม่หยุด เธอคงต้องจะกับเขาสักตั้ง “ได้โปรดอย่าพูดอะไรพวกนี้อีกได้ไหมคะ อีกอย่าง เฮ้อ...หนูรู้สึกตัวเองโชคดีเหลือเกิน ที่ได้แต่งงานกับพี่ภูมิ ที่แสนดี ไม่ใช่ก๊วยแบบเฮีย”

“นี่ยมะอ้วก ฉันจะบอกให้เธอบุญนะ” เขาพูดเสียงเบา “อย่าคิดว่าตัวเองโชคดีที่ได้แต่งงานกับเฮียภูมิละ ยังมีอีกหลายเรื่องที่เรายังไม่รู้เกี่ยวกับเขา”

“เรื่องอะไร” มะอึกถอยหลังหนี

“เดี๋ยวก็รู้ แล้วก็จะเข้าใจเองว่า เธอโชคร้ายแค่ไหนที่แต่งงานกับคนอย่างเขา” พอลยิ้มมุมปาก ก่อนจะเดินกลับเข้าห้องตัวเองไป

มะอึกหัวเสีย อยากจะบ้าตายที่ต้องอาศัยอยู่ข้างห้องผู้ชายกวนประสาทแบบนี้ เขาตั้งใจพูดให้เธอโมโห แต่คำพูดของเขาก็ทำให้เธอคิดหนัก เพราะเธอยังไม่รู้จักภูมิดี ไม่รู้ว่าจริงแล้วเขาเป็นคนอย่างไร คงจะมีอีกหลายเรื่องที่ต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

แต่จะมีอะไรแน่ จนถึงขั้นคิดว่าเธอโชคร้ายที่ได้แต่งงานกับเขาเลย
หรือ